

gymkáč

1. číslo, školský rok 2015/2016

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc, ochotu a trpezlivosť.

1. číslo, november 2015

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Dominika Polgárová - Dominika, Lenka Šemrincová - Lenka

sekunda: Michal Zemko - Michal

tercia: Klára Martonková - Klára

kvarta: Nina Bučková - Nina, Miriam Mat'ašáková - Mirka, Rebeca Vašková - Rebeca

kvinta: Juraj Bagi - Juraj, Matej Hrnčiar - Matej, Pavol Petrovič - Kýblik

oktáva: Michaela Glasnáková - Michelle, Zuzana Lenártová - Zara

3. A: Dominika Bognárová - Dominika

4. A: Karin Pätoprstá - Kaja

Grafická úprava: Juraj Bagi, kvinta

Prispievatelia:

Viktor Král', Adam Holec - príma, Kristína Bognárová, Adam Šmihel, Mária Johnidesová, Alex Švorc - terciá, Jakub Kolumbus - kvarta, Karolína Chodáková, Ester Martinézová, Filip Rybanský, Andrej Špila, Pavol Toth-Vaňo - kvinta, Katarína Chrapčiaková - 4. A

Editoriál

Tentokrát vám ponúkame trochu netradičný editoriál – očité svedectvo strašných udalostí vo Francúzsku. Aspoň touto formou vyjadrujeme našu spolupatričnosť s obetami a trpiacimi.

„Mysleli sme, že sem ideme pre radosť. No opak bol pravdou...“ povedal môj otec. A mal pravdu. Boli sme v Paríži so smútkom a strachom. No poviem vám to od začiatku. Všetko to odštartovalo vo štvrtok, keď ma mama vypýtala zo školy. Vtedy som bol najšťastnejší človek na Zemi, lebo som vedel, že o pár hodín idem do Paríža na koncert U2. Najprv vyzdvihli strýka a potom sme už išli na letisko do Viedne. Skoro sme nestihli let, no nakoniec sme to zvládli. Tesne pred odletom pilot zahlásil, že majú technické problémy. Hodinu sme čakali, ale napokon sme v Paríži šťastne pristáli. Chvíľu sme behali po meste a ďalej sme sa rozhodli pokochať sa výhľadom. Bol nádherný. Na druhý deň (piatok) sme si obzreli Víťazný oblúk a Notre Dame. Všetko bolo obrovské a nádherné. Večer sme sa vybrali do reštaurácie, kde bola televízor, v ktorom práve dávali futbal. Začalo sa to asi o desiatej. Najprv som videl ľudí rýchlo odchádzať. Bolo mi to divné, tak som povedal mame, aby sa opýtala, čo sa deje. Barman navrhol, aby sme sa pozreli na televíziu. Videli sme v nej celý futbalový štadión. Strýko vie trochu po francúzsky a oznámil, že došlo k trom explóziám a štyria sú mŕtvi. Obrátil sa mi žalúdok. Mal som strach. Rýchlo sme išli do hotela, a tam zapli televízor. Medzitým zomrelo veľké množstvo ľudí. Do tretej sme boli hore a čakali, čo sa bude diať ďalej. Prezident vyhlásil, že nemáme vychádzať z domov. Išli sme spať a ja som sa modlil, nech sem neprídu a nezabijú nás. Z radostných očakávaní sa náš výlet premenil v smútok. Na druhý deň sme plní zármutku išli na raňajky. Tam sme zistili, že koncert U2 sa ruší. Výlet už tým pádom nemal zmysel. Skoro mi vyhrkla slza. Všetci mi volali, či som v poriadku a ja som odpovedal, že zatiaľ áno. Viem, aj na Slovensku ste sa báli, no v Paríži to bolo stokrát horšie. V nedeľu sme prišli domov bez zážitkov z koncertu. Nikto mi nechcel veriť, že som tam naozaj bol, no keď som ukázal fotky, hneď mi uverili. Nikomu neprajem, aby zažil to, čo som zažil ja.

Viktor Kráľ, príma

Predstavujeme úspešných Senčanov...

V tomto čísle sme požiadali o rozhovor primátora mesta Senec, pána Ing. Karola Kvála, ktorý je v tejto funkcii už štvrté volebné obdobie ako nezávislý kandidát. Tešíme sa, že si na nás našiel čas.

1. Ako ste prežili vaše detstvo, študentské roky v Senci? S čím sa vám toto obdobie vášho života spája?

Moje detstvo a celá mladosť je spojená najmä so Sencom. Slniečné jazerá nám vždy poskytovali možnosti zábavy počas celého roka. V lete sme sa kúpali, v zime korčuľovali...

2. Kde ste študovali? Ktoré predmety ste mali najradšej a ktoré ste v obľube nemali? Aké bolo vaše vysnívane povolanie?

Na základnú školu som chodil do Senca, na strednú a vysokú školu do Bratislavy. Študoval som na SOU strojníckom za automechanika a potom na SPŠ strojníckej automobilovú dopravu. Vysoká škola ekonomická ma zasa obohatila o ekonomické vzdelanie zamerané na ekonomické informácie a kontrolu. Mal som rád matematiku a strojárské predmety. Chcel som byť automechanikom.

3. Venujete sa športu?

V minulosti som sa venoval volejbalu a teraz rekreačne plávam.

4. Vždy ste sa zaujímal o komunálnu politiku? A kedy ste v nej začali pracovať?

Nezaujímal som sa o komunálnu politiku, ale Senec, Senčania a dianie v našom meste ma zaujímalo vždy. Kedysi by som si nevedel predstaviť, že jedného dňa budem primátorom mesta Senec a že mi budú Senčania dôverovať natoľko, že ma zvolia štyrikrát za sebou. V roku 1991 som sa stal zástupcom primátora mesta Senec a začal som sa komunálnej politike venovať profesionálne.

5. Kedy a prečo ste sa rozhodli niekoľkokrát kandidovať na primátora nášho mesta?

Pracovať pre Senec a jeho obyvateľov ma natoľko „chtylo“, že som sa v roku 2002 rozhodol kandidovať na primátora mesta Senec a aj som sa ním stal vďaka hlasovaniu Senčanov. Poznal som pomery na vtedajšom Mestskom úrade a chcel som ich zmeniť. Mal som jasnú víziu, čo treba v Senci napraviť a akým smerom ho viesť tak, aby sa z nášho mesta stalo príjemné mesto na život, ktoré nie je zadlžené, dobre hospodári a plní všetky svoje funkcie tak, aby bolo jeho občania spokojní. Som rád, že sa mi to vo veľkej miere podarilo, v spolupráci s poslancami Mestského zastupiteľstva a zamestnancami mesta, ktorí sa v jednotlivých volebných obdobiach aj pomenili, ale priniesli mestu hodnoty, na ktorých môže ďalej stavať. Dôkazom toho, že sme kráčali správnym smerom, je napríklad aj fakt, že nezávislé INEKO uvádza mesto Senec už niekoľko rokov medzi najlepšie hospodáriacimi mestami Slovenska.

6. Čo je pre vás priorita v mestskej a regionálnej politike?

Priority sa menia spolu s vývojom mesta. V súčasnosti je prioritou číslo jeden školstvo. Každý rok rozširujeme kapacity materských škôl tak, aby sme mohli prijať čo najviac našich seneckých škôľkarov. Tento rok sme investovali do nadstavby ZŠ Mlynskej, aby sme mali dostatok miest pre žiakov základných škôl. Sú to vo finančnom objeme veľmi veľké investície. Senec je vekovým priemerom mladé mesto, z čoho sa veľmi tešíme a mnohé mestá na východ od nás nám to závidia. Súvisia s tým však aj tieto otázky.

7. Čím ste dosiahli to, že mesto Senec patrí k najbohatším mestám Slovenska?

Je to ako v rodine alebo ako vo firme. V prvom rade musíme hospodáriť s financiami tak, aby sme v nich mali poriadok. Keď vieme, ako finančne silní sme, môžeme zodpovedne rozhodnúť, ako peniaze použijeme. V tomto som mal zatiaľ vždy šťastie na také zloženie Mestského zastupiteľstva, ktoré veľmi racionálne pristupovalo k rozpočtu. Ďalej patríme k veľmi úspešným mestám z hľadiska čerpania eurofondov. Vždy zvažujeme, či nevieme nejakú potrebu mesta vyriešiť z takýchto prostriedkov. Financie mesta potom môžeme použiť na ďalšie projekty. Veľmi obozretne pristupujeme k úverom – nezaťažujeme nimi mesto príliš. A ďalšou podstatnou vecou je to, že úplne od začiatku som začal pracovať na tom, aby sme zvyšovali majetok mesta. Nepotrebujeme si teda napríklad platiť externú firmu na odhŕňanie snehu - robíme to vo vlastnej réžii, s našimi zamestnancami a našimi strojmi, ktoré sme postupne nakúpili. Pre mesto je to ďaleko výhodnejšie.

8. Máte vo svojich plánoch projekty, ktoré ste doposiaľ nerealizovali, ale chceli by ste?

Samozrejme. Stále sa zaoberám výstavbou športovej haly. Mali sme už rôzne ponuky investorov, ale hľadáme takú, ktorá bude výhodná pre mesto, nielen pre investora. Máme všetko pripravené na výstavbu Mestského domu na mieste bývalej starej polikliniky. Veľmi by som chcel rozšíriť polikliniku. A mnoho ďalších vecí. Sme však limi-

tovaní financiami. Tak ako v rodine, kde si v jednom roku nemôžeme kúpiť aj nový dom, aj auto, aj luxusnú dovolenku.

9. Slnéčné jazerá sú jednou z dominánt Senca, čo tam chcete zlepšiť? Plánujete zaviesť viac sprchovacích zariadení a zlepšiť kvalitu vody?

Čistota vody na Slnéčných jazerách je pekným príkladom toho, keď vieme, že by sme mohli na tento projekt získať financie z eurofondov. Okamžite, ako by bola vypísaná takáto výzva, sme pripravení zapojiť sa. Slnéčné jazerá spravuje Správa cestovného ruchu, s.r.o., ktorá všetok zisk investuje do Slnéčných jazier. Plánujeme tam pracovať na obnove zelene, na sprchách a možnostiach voľnočasových aktivít.

10. Senec je pekný svojou zeleňou, kvetinovou výzdobou, pamätihodnosťami, ale v meste dobre nefunguje ochrana občanov, sú tu časté krádeže (hlavne v lete na Slnéčných jazerách), starí ľudia sú často prepadávaní na uliciach alebo v bytoch. Ako chcete zabezpečiť obyvateľom a turistom – našim hosťom väčšiu bezpečnosť a ochranu?

Úplne bezpečné miesto neexistuje nikde na svete. Žiaľ, zlí ľudia sa nájdu všade. Senec je však relatívne bezpečné mesto. Zahraničné návštevy sú nadšené tým, že sa môžu pokojne prechádzať po meste aj v noci a cítiť sa bezpečne. Štátna polícia každý rok porovnáva vývoj kriminality aj v Senci a je zaujímavé, že sa každý rok počet týchto činov darí o kúsok zmenšiť. Nechceme však zaspáť na vavrínoch. Doplníme bezpečnostné kamery na exponovaných miestach v Senci a Mestská polícia má v meste počas celého dňa, aj v noci, hliadky.

11. Ako chcete zlepšiť parkovacie priestory v Senci? Myslíte, že cyklisti a chodci sú v bezpečí?

Parkovanie je problémom asi všetkých miest. Mestá, najmä centrá miest, boli stavané pre malý počet dopravných prostriedkov. Dnes má takmer každá rodina 2-3 autá. Mesto sa nedá nafúknuť, nechceme zničiť zeleň a žiť len medzi parkoviskami. Existuje možnosť výstavby parkovacieho domu, je to však veľká investícia, ktorej návratnosť je minimálna.

Cyklistov podporujeme napríklad tým, že postupne pribúdajú v meste cyklotrasy. Máme hotový úsek od Lidla k Bille a budeme pokračovať od Billy k Tesco a potom aj od Lidla na Slnéčné jazerá. Preznačená je aj cyklotrasa, ktorá vedie cez Svätý Martin až do Pezinka.

12. Bude v meste fungovať zdravotnícka pohotovosť?

Toto je otázka, ktorú by ste mali položiť lekárom. Tí vám vysvetlia, že ak by ste aj prišli na pohotovosť, ak by sme ju v Senci mali, jediné, čo by so svojím vybavením vedeli urobiť je, že vás pošlú do Bratislavy. Nemôžu urobiť ani odbery. V Senci funguje detská výjazdová pohotovosť, ktorá príde až k vám domov (rieši však len jednoduché prípady – prechladnutia, chrípky a pod.). Najlepšie je zavolať si RZP –

skvele vybavenú sanitku, ktorá pacienta odvezie do Bratislavy, ale už počas jazdy mu môže zachrániť život.

13. Čo chcete v budúcnosti urobiť pre seniorov? Budú pre nich vymedzené finančné prostriedky?

Seniorom sa venujeme dlhodobo. Prispievame im na stravovanie v našich jedálňach (69 000€ ročne), máme fungujúce Stredisko sociálnych služieb (SSS), zamestnávame opatrovateľky, máme prepravnú službu, podporujeme kluby dôchodcov... V tomto roku sme chceli rozšíriť kapacitu SSS z eurofondov, tento projekt nám však padol. Nevzdávame sa ho však a urobíme všetko pre to, aby sme ho mohli časom zrealizovať iným spôsobom.

14. Ako Senec podporuje začínajúcich umelcov? Vytvára sa pre nich priestor a je ochota ich podporiť?

Máme základnú umeleckú školu a podporujeme aj súkromné umelecké školy. V kultúrnom dome umožňujeme aj mladým a začínajúcim umelcom vystavovať a prezentovať svoje diela. Na Seneckom lete sme dali priestor aj seneckým hudobným skupinám.

15. V meste už máme takmer všetko, okrem divadla. Neplánujete založiť v Seneci ochotnícku scénu alebo to pokladáte za prežitok?

To je kompetencia riaditeľa Mestského kultúrneho strediska. Novinkou je však napríklad Slnecný festival, ktorý do mesta priniesol bábkové divadlo a pouličné divadlo. Po prvom ročníku sa diváci aj organizátori zhodli na tom, že to bola výborná myšlienka a budeme v ňom pokračovať. Divadelné predstavenia k nám prichádzajú do kultúrneho domu a často bývajú vypredané. Máme teda signál od Senčanov, že ich kultúra zaujíma a že môžeme do Senca volať aj viac zaujímavých projektov.

Ďakujeme za rozhovor.

Michelle & Zara

Poznámka redakcie:

Ďakujeme pani profesorke Oberhauserovej za pomoc pri koncipovaní otázok pre pána primátora.

Rande pred zborovňou

V prvom tohtoročnom čísle Gymkáča sme vypovedali jednu z nových členiek učiteľského zboru, Mgr. Silviu Drobnú, triednu profesorku prímy. Vyučuje anglický jazyk, no vyštudovanú má aj matematiku. Možno nie všetci viete, že p. p. Drobná je našou staro-novou profesorkou...

Čo Vás viedlo k rozhodnutiu vrátiť sa do našej „gabáckej“ rodiny?

Tu sa začala moja učiteľská kariéra a cítim sa tu medzi žiakmi aj kolegami dobre. Keď sa vyskytla možnosť vrátiť sa, nezaváhala som ani minútu.

Prečo ste sa rozhodli stať sa práve učiteľkou?

Som typ človeka, ktorý potrebuje pracovať s ľuďmi a pomáhať. Neviem si samú seba predstaviť niekde zatvorenú v kancelárii bez kontaktu s ľuďmi. Táto práca je krásna a náročná zároveň, ale ak ju niekto raz za čas ocení, je to na nezaplatenie.

Aké predmety vyučujete?

Anglický jazyk a matematiku, tento rok iba angličtinu.

A ktorý z nich oblubujete viac?

Oba majú niečo do seba, ale na angličtine sa mi páči komunikácia so žiakmi, vždy sa o nich niečo nové dozviem. Na matematike na to, žiaľ, nie je priestor.

Ak by ste neboli učiteľkou, čím by ste chceli byť?

Keďže rada cestujem, páčila by sa mi práca sprievodkyne. A som maniak do vizážistiky a nechtového dizajnu, tomu sa venujem popri škole.

Vieme, že ste triednou profesorkou našich najmladších študentov. Ako sa vám zatiaľ pracuje s príimou?

Zvykáme si :) Sú veľmi šikovní a zatiaľ ich aj celkom baví učiť sa. Je zaujímavé sledovať, ako sa rokmi z malých detí stávajú veľkí dospeláci.

A čo vy ako študentka? Ktoré predmety vás bavili najviac a s ktorými ste sa, naopak, museli popasovať?

Najviac ma bavili jazyky a matematika. Mám problém s memorovaním, takže dejepis a geografia neboli mojou silnou stránkou. A ani fyzika. Dodnes mám husiu kožu, keď vidím starú učebnicu fyziky :)

Máte nejaký oblíbený výrok, či už z vašich študentských rokov alebo z učiteľskej praxe?

Tak vtipných výrokov bolo požehnané. Napríklad raz sa ma jeden žiak spýtal, ako sa povie plemeno čau-čau po anglicky. Či hi-hi alebo bye-bye. A oblíbená otázka môjho bývalého, už nebohého, dejepisára: „Chceš byť MUDr. alebo PUDr.? Posunovač u dráh?“

Čomu sa rada venujete vo voľnom čase?

Rada chodím na turistiku, oddychujem na chate s priateľmi alebo rodinou. A posledné dve zimy som si zamilovala lyžovanie.

Máte oblíbeného spisovateľa, speváka či hudobnú skupinu?

Rada mám autorov ako Dominik Dán a anglických autorov. Môj hudobný vkus je ťažko identifikovateľný. Rada si vypočujem starú klasiku ako Queen, The Cure, Depeche Mode, ale páči sa mi aj tanečná hudba a vocal trance.

Čo je vašim najobľúbenejším jedlom?

Zjem všetko, čo nejde mŕňa. Som skorovegetariánka, jedávam morské potvorky a ryby. Zbožňujem cestoviny na akýkoľvek spôsob a kakaovú štrúdlu od babky :)

Akú farbu najradšej nosíte?

To sa mení podľa ročného obdobia. Mám rada mentolovo-zelenú, ružovú, modrú a teraz najviac siaham v obchodoch po sivej.

Máte film či knihu, ktoré sú vaše „naj“?

Páčila sa mi kniha Parfum – príbeh vraha, ešte pred jej sfilmovaním. A z povinného čítania som si obľúbila knihu Kto chytá v žite a Obraz Dorianu Graya, tie som čítala asi desaťkrát. Mám rada filmy o živote a posledný film, ktorý ma zaujal, bol Nedo-tnuteľní. A veľakrát som videla filmy Leon, Samotáři, Pelíšky, Trainspotting. Okrem

toho som fanúšik amerických seriálov Big Bang Theory, How I met your mother, Games of Thrones, The Simpsons a veľa ďalších, kde si precvičujem angličtinu.

Cestujete rada? Čo tak vysnívaná destinácia?

Veľmi rada cestujem. Snažím sa každý rok navštíviť inú krajinu. Snívam o exotike a od detstva túžim ísť do Austrálie pohladkať kengury.

Riadite sa v živote nejakým mottom/zásadou?

Nerob iným to, čo nechceš, aby robili tebe. (ale skúšať musím :))

A plány do budúcnosti? Čo je vaším snom?

Určite chcem ešte veľa cestovať a mám v pláne naučiť sa snowboardovať.

A na záver akú radu by ste dali našim študentom, ktorí sa s angličtinou veľmi nekamarátia?

Polovicou každého úspechu je chcieť. A kto chce, ten si spôsob nájde. Dnes máme toľko možností, ale ešte viac výhod. Kto sa chce naozaj zlepšiť, odporúčam sledovať filmy v anglickom jazyku, s anglickými titulkami, alebo si prekladať texty obľúbených piesní, prípadne čítať knihy v angličtine. Tak sa na vás nalepia nové slovíčka. A ak je možnosť, ísť študovať do zahraničia.

**Ďakujeme za rozhovor.
Dominika, 3. A & Dominika a Lenka, prima**

L'udovít Štúr

Slovensko sa môže popýšiť množstvom veľmi významných osobností, ktoré nám môže závidieť celý svet. Dňa 29. októbra 2015 sme si pripomenuli 200 rokov od narodenia kodifikátora spisovnej slovenčiny, jazykovedca, spisovateľa, učiteľa, novinára a poslanca uhorského snemu L'udovíta Velislava Štúra.

Vedeli ste, že...

- L'udovít Štúr sa vo svojej spisovnej slovenčine, ktorú uzákonili spolu s Jozefom Miloslavom Hurbanom a Michalom Miloslavom Hodžom v roku 1843 na základe stredoslovenských nárečí, pridržal známeho „píš ako počuješ“.
- Nepoužíval y/ý, všade sa písalo len i/í. Miesto ä sa písalo a alebo e (žriebla, najme), nepoznal ľ, ale len l (lavá noha), ô sa písalo ako uo. Dvojhĺbky ia/ie sa písali ako ja/je. Nepísalo sa „mal, povedal, písal...“ ale „mau, povedau, písau...“
- L'udovít Štúr študoval okrem slovenčiny ďalších dvanásť jazykov. Samozrejme, nie všetky ovládal aktívne, pretože v prípade niektorých z nich to ani nebolo možné.
- V jeho školskej písanke nájdeme krasopis z latinčiny, maďarčiny, nemčiny, gréčtiny a slovackizovanej češtiny z rokov 1827 – 1829.
- Okrem toho však vedel aj po francúzsky, poľsky, srbochorvátsky a rusky. Učil sa aj po hebrejsky a anglicky, istý čas koketoval s myšlienkou študovať indický jazyk.

- Ľúbostné a manželské vzťahy a zväzky pokladal za prekážku v oddanej práci pre národ. Bytostné obetovanie sa práci a službe pre národ vyžadoval nielen od seba, ale aj od svojich druhov a spolupracovníkov a priateľov Sama Chalupku a Miloslava Hurbana, ktorého dokonca od svadby odhovárал.
- Aby podporil zavádzanie jazyka do praxe, vydával Slovenskje národňje novini a napísal diela Nárečja slovenskuo alebo potreba písanja v tomto nárečí (1846) a Nauka reči slovenskej (1846).

Poznámka redakcie. Poštové známky s motívom Ľudovíta Štúra vytvorili žiaci tercie: **Kristína Bognárová, Adam Šmihel, Mária Johanesová** (v tomto poradí).

Imatrikulácie

Hollywood v GAB-e

Návrat do školských lavíc už tradične sprevádzajú nové tváre. Oficiálneho začlenenia do rodokmeňa GAB-u sa im však dostalo až 18.11.2015, keď si pre nich žiaci vyšších ročníkov pripravili slávnostný program. Konvenčnosť by ste však na fotografiách hľadali márne. Tohtoročné imatrikulácie sa na rozdiel od predošlých niesli v znamení Hollywoodu. Hudobné platne, kazety, hviezdne girlandy, červený koberec, ba dokonca muži v čiernom zmenili priestory telocvične v kulisy amerického filmu. Herci sa na kasting dostavili vo vkusnom šate s ozdobou na perách. Po tom, ako sme okrajovo nahliadli do zbierky nových talentov, náš štáb pre uchádzačov pripravil zopár zábavných disciplín. Psychickú podporu pri ich plnení nehľadali len vo svojich kruhoch, ale aj v povzbudivých slovách moderátorov. Keď sa každý jeden z nich oboznámil s tým, čo so sebou rola študenta na našej škole nesie, presunuli sme sa k záverečnej ceremónii. Prísahy novopečených prvákov a prímanov boli zložené za prítomnosti patróna imatrikulácií - Bertu. No počkať, prostredie Hollywoodu bez Oscarov? Žiadny strach, splnené bolo dokonca i toto kritérium. Obdržanie zmienenej zlatej sošky bolo záverečným bodom programu. Avšak, len čas ukáže, či si ju debutanti skutočne zaslúžia.

Rebeca, kvarta

1. Čo sa vám na imatrikuláciách páčilo najviac?

D: Na imatrikuláciách sa mi najviac páčili disciplíny, ktoré som našťastie nemusela absolvovať.

CH: Albert/Berta.

CH: Myslím, že výzdoba telocvične. Ten filmový nádych sa mi veľmi páčil.

D: Najviac sa mi páčil náš príchod, SBS-kári a červený koberec.

D: Ako Jakub D. spieval.

D: Asi všetko, ja som si to užila.

CH: Najviac sa mi páčilo vystúpenie našej triedy (Príma má talent)

2. Mali ste veľký stres z toho, čo vás čaká?

D: Áno, veľmi som sa bála, myslela som si, že sa strápnim pred celou školou.

CH: Áno, ale len pri aktivitách.

D: Áno, mala som veľký stres.

CH: Nie, nemal som.

CH: Áno, mal.

CH: Áno. Bál som sa disciplín a hlavne gumidžúsu.

3. Ktoré číslo z vášho programu sa vám páčilo najviac?

D: Najviac sa mi páčilo číslo Terezy – spev.

CH: Daniel na husliach.

D: Adam a Daniel ako hrali.

D: Neviem, všetci sme boli super. Bolo vidieť, že sme si na tom dali záležať.

D: Najviac sa mi páčil Terkin spev.

CH: Najviac sa mi páčil Svec Závora.

D: Tanečníčky.

CH: Futbalista Svec Závora.

4. Zopakovali by ste si nejakú časť?

CH: Niečo áno, ale niečo radšej nie.

D: Nie, nezopakovala by som si to, lebo okolo toho bol strašný stres.

CH: Áno, naše vystúpenie.

D: Na konci som si išla dať dobrovoľne ten nápoj a keby som sa vrátila v čase, tak tam už v živote nepôjdem (bolo to hnusné). Celý program bol super.

D: Zopakovala by som si tie disciplíny.

5. Ako by ste celkovo ohodnotili váš program a program prvákov?

CH: Myslím, že obidva boli pekné, ale ten náš bol trochu viac premyslený a krajší.

D: Náš bol určite bohatší na výkony, ale u prvákov to bolo tiež pekné až na to, že bolo vidieť ich trému.

D: My sme si na tom dali dosť záležať. Pripravovali sme to dosť dlho a prváci zaspievali len dve piesne.

CH: Naše vystúpenie sa mi veľmi páčilo, ale ani prváci to nemali zlé.

CH: Naš bol super, ale prváci mali trochu krátky.

6. Bolo to pre vás trápne alebo ste sa zabávali na netradičných úlohách?

D: Na našej úlohe, ktorú som dostala ja, som sa celkom zabávala, ale niektoré úlohy boli trápne.

CH: Skôr som sa zabával.

D: Bolo to zábavné, ale niektoré úlohy boli trápne (napr. ten banán).

D: Bolo to zábavné. Zopakovala by som si to.

D: Najprv mi to prišlo veľmi trápne, ale po chvíli som sa začala smiať.

7. Ako by ste ohodnotili výzdobu?

D: Bola nádherná. Najlepší bol ten červený koberec.

D: Myslím, že organizátori si dali na výzdobe záležať.

CH: Výzdoba sa mi veľmi páčila.

D: Výzdoba bola super. To s tým červeným papierom (kobecom) bolo super. Nikdy by mi to nenapadlo.

CH: Výzdoba bola výborná. Najviac sa mi páčili ochrankári.

8. Vnímali ste tento deň ako významný?

D: Áno, tento deň bol pre mňa veľmi významný. Na jednej strane som sa tešila, ale na druhej strane som sa bála, že niečo pokazím a budem na to doživotne spomínať.

D: Samozrejme, vždy vnímam takéto dni ako významné, avšak tento deň patril k tým najvýznamnejším.

CH: Trochu áno.

CH: Z pohľadu oficiálnej časti významný.

D: Brala som to ako významný a zábavný deň.

CH: Nie, bolo to ako normálny školský deň.

9. Ako by ste ohodnotili disciplíny, ktoré vám pripravili?

CH: Boli zaujímavé

a kreatívne.

D: Celkom dobré, čakala som niečo horšie, ale boli tam aj nevhodné (tie s tým banánom).

D: Disciplíny boli úžasné, ale ja som dostala úlohu prasknúť balón s rukami. Ja sa bojím praskať balóny a preto som radšej vypila ten hnusný nápoj (radšej nechcem vedieť, čo doň dali).

D: Boli skvelé a dobre premyslené.

CH: Na 1*.

D: Disciplíny boli fajn a dobre som sa pri nich zabavila.

CH: Trápne.

Dominika, Lenka, príma

Hodžov novinový článok

- študenti GAB znovu úspešní!

Študenti Gymnázia Antona Bernoláka boli už tretí rok úspešní v celoslovenskej literárnej súťaži s medzinárodnou účasťou, ktorú vyhlasuje Národné osvetové centrum, Ústav politických vied SAV - HODŽOV NOVINOVÝ ČLÁNOK 2015 . Témou 8. ročníka súťaže bol novinový článok na tému: „Ako sa stalo, že sme pretrvali?“ Do súťaže sa zapojili študentky: Nina Bučeková, Rebeca Vašková z kvarty a Karolína Chodáková z kvinty.

Karolína sa umiestnila v zlatom pásme ocenených žiakov. Blahoželáme! Ponúkame vám všetky tri súťažné práce, pretože si to naozaj zaslúžia. A možno povzbudia tých, ktorí sa trápia so slohovými prácami...

ZLATÉ PÁSMO

Karolína Chodáková

Ako sa stalo, že sme pretrvali

Otázka „ako sa stalo, že sme pretrvali“ mi rezonuje v hlave od momentu, kedy sa prvýkrát dotkla mojich uší. Odpoveď je nejasná, napriek hodinám premýšľania a polemizovania o záhadách týkajúcich sa samotnej existencie. Reflexy podmienené samotnému prežitiu má človek zákonite uložené vo svojej podstate, pokiaľ by tomu tak nebolo, naše bytie ako také, ponímajúc celé ľudstvo, by bolo kriticky ohrozené. Plameň bojovnosti a túžba po živote namiesto smrti je skrytá v každom z nás, prerývať sa na povrch zvykne vo väčšine dôležitých situácií.

Jednotlivec je obdarený nespočetným množstvom charakterových čŕt, ktorými disponuje a líšia sa od človeka k človeku; avšak základnú túžbu po existencii zdieľame všetci. Celý život bojujeme. Bojujeme o prvý nádyh, derieme sa k potrave, vyhladávame naplnenie základných ľudských potrieb. Neskôr sa neúporne mlátime s vlastnými myšlienkami, s morálnymi úsudkami, s otázkami, čo je vlastne správne. Bojujeme so životom, bojujeme so smrťou. Hryzieme sa navzájom, z dôvodu, aby si každý zabezpečil čo najlepšie životné podmienky. Aj vďaka tejto drsnosti sme tu. Avšak schopnosť prežívania pocitov, obzvlášť lásky, je dar ktorý bol daný človeku a ktorý nás v tomto princípe udržiava nažive. Ľudské bytosti od počiatku svojho bytia cítili vo svojom vnútri základnú potrebu ochraňovať a byť ochraňovaný. Pocity na-

priek neustálej vojne s racionalitou zastávajú významné miesto v celkovom obraze tvora vo svete a zároveň sú častokrát odsudzovaným, no napriek tomu dôležitým svetielkom v tme tápania večných otáznikov o správnosti rozhodnutí a činov. Pokiaľ by matka nepociťovala pre mňa zatiaľ nepredstaviteľne obrovskú lásku k svojej rato-
lesti, pokiaľ by ju nepichal osteň strachu, či jej dieťa je v poriadku, tá drobná duša by neprežila. Bez záujmu o vonkajší svet, bez možnosti pociťovať emócie a bez vzájomnej starostlivosti by sme pravdepodobne žili podobným spôsobom ako zvieratá.

Práve sústavné budovanie ľudskej spoločnosti a vznik národov a etník zabezpečilo prvotné združovanie sa do skupín ľudí s istými spoločnými črtami, vlastníacimi záujem o jedinca i o skupinu. Národy, snažiac sa o vytvorenie spoločnej myšlienky odlišujúcej ho od ostatných a súdržnosti vybudovali niečo, čo sa nedá korunovať slovom.

Duša národa spočívajúca v jeho jednote, spoločných tradíciách a sile histórie, ktorá sa vinie ako červená niť každým z nás, nekľádúc dôraz nato či chceme alebo nie.

Udržiavanie ohňa národnostného povedomia je niečo, čo podporovali a budovali vnímaví ľudia s nesmierne silným vlasteneckým cítením, ktoré dokázali dať najavo, mali silu byť naň hrdí a nevzdať sa viery a presvedčenia. Napriek netolerantnosti a utláčaniu inými sme v minulosti nevymizli, nerozpŕchli sme sa, neroztrhli nás ani nepodelili. Nemalé množstvo silných národov odhodlávajúcich sa na veľkolepé bitky zaniklo, stratili schopnosť vstať a z prachu vytvoriť niečo, čo sa dá nazvať domovom. Skrz malebné územie krajiny olemovanej mohutnými Tatrami preháňali sa v závanoch histórie mnohé hordy krvilačných príslušníkov cudzích národov, ničili, plienili,

zem i domy po nich ľahli popolom. Povaha slovenských ľudí je, a taktiež počas rokov minulosti bola, veľmi pozoruhodná. Navzdory skutočnosti, že bol náš kraj a ľud počas svojej histórie vystavený ťažkým skúškam, nikdy sme nikomu nič nemali potrebu oplácať, drancovať na znak pomsty, ubližovať. Napriek krutosti osudu, nebrali sme nikomu nič, ba priam naopak, dokázali sme z toho skromného množstva, ktoré nám ostalo, vytvoriť niečo priam neuveriteľné. Národ, ktorý pretrváva dodnes, s osobitným

postavením, jazykom, autonómiou. Vďaka vytrvalosti, schopnosti obyčajných ľudí, zvráskavenými rukami plnými rýh zaťato pracovať, tvoriť budúcnosť každodennými činmi.

Neveľký národ s obrovským srdcom a láskou k materinskej hrude. Myslím si, že pravá krása sa častokrát hanblivo ukrýva v najjednoduchších veciach, nedožaduje sa pozornosti. Láska, peknosť spočívajúca v prostých veciach, spolupatričnosť a túžba udržať si niečo, čo je výnimočné, niečo tak silné, že to pretrváva až do dnešnej doby, je podľa môjho mienenia dôvod, že sme pretrvali.

Nina Bučeková

Ako sa stalo, že sme pretrvali

Homo sapiens sapiens. Tvor, ktorý vládne Zemi už aspoň 10 tisíc rokov. Tvor, ktorý zmenil svet na nepoznanie. Ale ako to, že ľudská rasa nevyhynula? Ako to, že sme stále tu?

Začalo sa to veľmi dávno, pred tisíckami rokov, keď sa objavil na planéte tvor podobný človeku. Živil sa tým, čo mu príroda ponúkala. Najskôr sa len usiloval prežiť. Ako prebiehali stovky až tisíce rokov, tento zvláštny primát si začal sám pestovať plodiny, domestikovať zvieratá. Čas ubiehal čím ďalej rýchlejšie, tento druh stále rýchlejšie zaplavoval Zem stále vyššími číslami množstva jedincov, až začal vytvárať mestá, neskôr štáty. Invázia ľudstva neobišla žiaden kút našej planéty. Človek osídlil nielen nížiny, pobrežia morí a riek, ale dokázal sa prispôsobiť aj životu v extrémne nebezpečných zákutiach našej modrej planéty. Človek zdolal najvyšší vrch sveta, preskúmal najhlbšie časti oceánov, oboplával celú zemeguľu, prekonal priam smrteľné podmienky, len aby sa dostal na južný pól. Odokryl tajomstvá nekonečného vesmíru. A toto je len milióntina z toho úžasného množstva vecí, čo človek dokázal. Ako to ľudská rasa dokázala?

Životy všetkých ľudských tvorov mohli už tisíckrát vyhasnúť. V počiatkoch ľudstva bolo hlavnou prioritou človeka prežiť. Ľudský tvor žil v divočine ako zvieratá, toho času môžeme ešte človeka nazvať zvieratom. Človek, ľudská rasa sa postupne stávala stále silnejšou a silnejšou. Ako inak by sme prežili mrazivú dobu ľadovú? Drsné podmienky, málo potravy. Zelenú lesnú krajinu vystriedala biela pustatina pokrytá ľadovým štítom. Po chladnej tundre sa prechádzali mamuty a iné rozličné mohutné druhy živočíchov dokonale prispôbených nepriaznivým podmienkam. Tieto stvorenia boli v dobe ľadovej pre človeka jediným zdrojom potravy. Človek sa ale medzi nimi cítil ako myš medzi mačkami. Uloviť takéto mohutné zviera si pre človeka vyžadovalo rozhybať všetky dieliky mozgu.

Takýto tvor dokáže človeka, ktorý je preňho malý ako hrášok, zabiť čo i len svojou váhou. Naši predkovia však nahromadili všetky svoje vedomosti a dokázali prekonať hrozivú dobu ľadovú. Vedeli riešiť rôzne situácie a problémy, dokázali nájsť cestu zo slepej uličky, začali si uľahčovať život. Homo sapiens sapiens je prvý tvor na Zemi, ktorý sa už neusiluje len o prežitie, o hľadanie potravy, úkrytu. Tento druh si

ako prvý, a zatiaľ posledný, začal vytvárať civilizáciu. Len človek sa začal zaujímať o iné veci, objavoval Zem, prichádzal na nové veci. Už nebýval len v jaskyniach, začal si stavať obydľia. Prostredie si prispôboval svojim potrebám, naučil sa využívať svet okolo seba. Svet ľuďom ponúka rôzny materiál, ktorý môže človek plnohodnotne využiť a ešte viac si uľahčiť život. Tak si človek postupne podmanil svet.

Za všetko môže jeden orgán ľudského tela – mozog. Každý jeden živočích, organizmus má jadro, vďaka ktorému vôbec dokáže prežiť. Bez neho by neprežil nikto. Žiaden z nás. Mozog je hnací motor všetkých živočíchov. Ak motor vypneme, stroj sa zastaví, prestane pracovať. Rovnako to je s mozgom – keď sa mozgová činnosť zastaví, prestane fungovať všetko v ľudskom tele. Málokto má ďalší organizmus má však taký veľký a rozvinutý mozog; energické, inteligentné a zároveň hravé mozgové bunky ako človek. Avšak ľudský mozog je pre vedcov stále veľkou neznámou, majú tu čo skúmať. Je preskúmaná len jeho malá časť – okolo desať percent. Ale jedno ľudia o mozgu už dlhé roky vedia – len vďaka nemu premýšľame. Vďaka mozgu, rozumu je ľudská civilizácia taká vyspelá ako je. Vďaka rozumu, schopnosti vymýšľať, premýšľať, uvažovať dnes žijeme v takom svete, v akom žijeme.

Dnes už takmer všetko, na čo sa pozrieme, všetko okolo nás je dielom človeka. Skúsme zatvoriť oči a predstaviť si, ako by naša planéta vyzerala keby ju neobývali ľudia. Nepoškodené bučiny, rozľahlé trávnaté porasty, nekonečné púšte, nepreniknuteľné dažďové pralesy. Nepoškvrnená príroda. Ľudia však Zem obývajú, a preto vidíme moria panelákov, mrakodrapy dotýkajúce sa neba, ohromné monumenty, dych vyrážajúce ľudské diela.

Človek na modrej planéte sa však neukázal len v tom najlepšom svetle. Zbrane sú rovnako dielom človeka. Je smutné, že nie všetci ľudia používajú svoj mozog na to, na čo majú. Žiaľ, mnohí majú taký zúfalý a skazený život, že sa snažia spôsobiť škody iným, alebo ich k tomu vedú predsudky, nesympatia, či túžba po pomste. Teda vybijajú si zlosť na prostých ľuďoch. Prípadne ich neschopnosť prispôbiť sa či nezmyselná a bezdôvodná nenávisť, dovádza k násilnému konaniu, ubližovaniu nevinným ľuďom. Mnohokrát je dôvodom bezhlavého vyvražďovania až vypuknutia vojny nenávisť voči obyvateľom inej národnosti, rasy či veriacim v iné náboženstvo. Takýto povrchní ľudia, ktorí sa správajú, akoby ich mozgové bunky nepracovali správne, tu boli v minulosti a, bohužiaľ, sú tu dodnes. Aký to má zmysel? Musí byť niekto, kto je Róm, Žid či je čierny automaticky zlý, či menejcenný? Nebyť rozmanitých kultúr, rôznorodých národov, nebol by náš širí svet zaplavený morami jedinečných chrámov, monumentov. Nepoznali by sme množstvo rôznych tradícií a rituálov, všetci by sme žili rovnakým životným štýlom. Nikoho z nás by nebavilo jesť stále to isté jedlo, či nosiť dookola tie isté šaty. Rovnako ako by nás nebavilo stykať sa ľuďmi s rovnakými záujmami, názormi. Zaoberaním sa takýmito vecami sa nám drahocenný čas sype pomedzi prsty, takýmto ubližovaním nič nikto nevyrieši! Títo ľudia nedokážu využívať najcennejší dar prírody, to najcennejšie čo nám príroda dala, čo nemá žiaden iný tvor – rozum.

Ľudia, všetci jedinci tohto druhu, vstúpme si do svedomia a predstavme si, ako by sme dokázali zveľadiť našu planétu, koľko úžasných vecí by sme dokázali objaviť a uľahčiť si tým život. Prestaňme používať rozum negatívne, zaoberať sa záležitosťami

mi, ktoré sú zbytočné, ba nás môžu ohrozovať. Tak ako ľudstvo vzniklo, tak môže aj zaniknúť. Budeme si za to môcť my – ľudia. Všetko je v našich rukách. Dokážeme predvídať, vypočítavať, očakávať, ale nikdy nebudeme vidieť do budúcnosti. Dokážeme predpovedať, že v utorok bude svietiť slnko, ale nemusí to tak byť. Pokojne môže aj pršať, v atmosfére sa len tak vytvorí búrkový mrak. Rovnako ako môžeme očakávať, že súper finále vyhrá, lebo má lepšiu formu a kvalitnejších hráčov, ale náš tím môže prekvapiť. Zatiaľ ľudstvo nedokáže vidieť do budúcnosti. Kedykoľvek sa môže stať katastrofa, s ktorou nik nepočítal a vyhubiť ľudstvo. Pokiaľ bude človek naďalej napredovať, zdokonaľovať sa, vymýšľať a objavovať nové veci, dokáže sa lepšie pripraviť na potenciálnu katastrofu. Vďaka nášmu rozumu je možné nemožné.

My ľudia, sme osídlili celú planétu, odlíšili sme sa od ostatných živočíchov, organizmov. To len vďaka pokladu, ktoré nosíme v hlave. Vďaka nášmu šiestemu zmyslu. A práve náš mozog môže za podstatu človeka. Čím je človek taký jedinečný? Ľudský tvor dokáže nielen prežiť, ale aj skutočne žiť.

Rebeca Vašková

Ako sa stalo, že sme pretrvali

Od prvej stopy v piesku vytvorenej chodidlom človeka sa postupne začala písať naša história. Cez maľby ohrievajúce chlad jaskynných stien, hieroglyfy zachovávajúce si tajomno, ktoré im bolo vdychnuté, knihy, ktorých váhu prevažuje len dôležitosť textu ukrývajúceho sa vo vnútri až po dnešné počítače.

Piesok bol opečatený toľkými stopami, že len niektoré si ponechali pôvodnú pozíciu. Mnohým z nich nie je súdené pripomenúť si láskavosť slnečných lúčov. Tie ďalšie práve teraz čakajú na prebudenie zvedavými bytosťami túžiacami po zasvätení do ich tajomstiev. Jedna múdra veta vypovedá o tom, že je dôležité poznať svoju minulosť, aby sme sa vyvarovali rovnakých chýb. Prišla však niektorým z vládcov histórie na um takáto myšlienka? Každý z nás by iste dokázal vymenovať aspoň zo pár mien vložených do kníh prechádzajúc pred ľudskými očami po stáročia. Či už na seba vladári púťali pozornosť ich nerozvážnosťou, chamtivosťou, ba dokonca neľudskosťou, je otázkou spájajúcou sa s konkrétnymi osobami. Šťastlivcov vyznačujúcich sa darom mena, ktorý im bol položený do kolísky, je skutočne veľa. Kráľov nám známym vďaka počtu vyhraných bitiek je približne rovnako. Zaujíma však niekoho meno vojaka, ktorý v bitke bojoval? Zaujíma niekoho, koľko ňôh vystriedalo kráľovu pozíciu na bojisku? A zaujíma niekoho, koľko ňôh sa vrátilo späť k svojim rodinám? Kráľovské tituly sú písané rečou hrdinov. Niektorých spomíname v súvislosti s vojnami, v ktorých zastávali úlohu diváka, iných v súvislosti s bohatstvom, ktoré im bolo dané vlastníť na úkor chudobného ľudu, alebo vďaka rekordnému počtu zoťatých hláv. Nazvať toto konanie hrdinským? Bála by som sa činov vykonaných zápornými postavami. Na rozdiel od panovníkov podpisovaných zlatou farbou, skutoční hrdinovia právo na zvečnenie svojho rodu nemali. Meč uchopený rukou odvážnych našiel večný odpočinok vedľa človeka, ktorého život začal i pokračoval ako milión ďalších, avšak do šťastného konca mu vbehla kráľova márnivosť. Bol bez akejkolvek pocty pochovaný

do zabudnutia. Koľko životov zasluhujúcich si aspoň jedno zahorenie sviečky ročne, jeden ťah rukou nad kalendárom, jednu zmienku v učebnici vyhaslo v nedôstojnosti?

Minulosť má mnoho tmavých uličiek, ktoré sa ale stali rodiskom povstalcov inšpirujúcich tých, ktorými bolo neprávom zaobchádzané. Prostý ľud si otázku prežitia kládol častejšie a častejšie, až jej nakoniec ukázal, ako sa dostať z jedného z najzložitejších labyrintov, aké existujú, na mólo zvané jazyk. Odpoveď bola z počiatku zaobalená láskavosťou, no vzhľadom na trest za jej vyslovenie, čoskoro nadobudla zvuk meča hladiaceho vládarov krk ani z ďaleka neprevažujúceho krutosť jeho činov.

Práve vďaka ľuďom uvedomujúcich si rozdiel medzi spravodlivosťou a krivdami, správnymi rozhodnutiami a chybami a nakoniec i medzi prežívaním a žitím sa svet začal uberať správnou cestou. Aj keď sa včerajší deň niesol v sivých odtieňoch, snažili sme sa obohatiť paletu zajtrajška veselšími farbami. Venovali sme sa zdokonaľovaniu v modelovaní sveta, kde je existencia viac než len existenciou. Štandard žitia neustále nadobúdala vyšší level úkonmi, akými je pád okovou z rúk otrokov, uznanie práv nežným stvoreniam, s ktorými nebolo patrične zaobchádzané, vloženie ihlíc do ľudských rúk spolu s právom na voľbu vzoru, aký utkajú. Odvaha ozvať sa postupne budovala schody do sveta, aký poznáme dnes. Ten však v očiach každého človeka nadobúda celkom inú podobu.

Miesto na žitie určené mne disponuje zástupom budov pomáhajúcich spoločnosti už len snahou naučiť ľudské mláďatá brodiace sa riekou nevedomosti ako plávať. Sú tu však aj miesta, ktoré s tým mne známym kontrastujú. Mnohé deti oblečené do iných krojov sa ledva stretnú so slovom škola, nehovoriac o tom, že ich jediným prostriedkom k tomu, ako si tento výraz preložiť, je ich fantázia. Zatiaľ, čo mi si na pravidelnú školskú dochádzku sťažujeme a vnímame ju ako bremeno, ľudia prechádzajúci odlišným svetom by radi dostali takúto možnosť. Avšak, keby sa oni narodili v našej koži, hovorili by aj napriek tomu o možnosti? Prečo dôležitosť pripísania povinností do nášho zoznamu chápeme až v momente, keď strácame pero?

Ľudia, ktorí chybami indisponovaní nie sú a úroveň, na akej sa dnešná civilizácia nachádza, im pripadá dostatočne vysoká, si dovoľujú povedať, že svet, aký ho poznáme, sa od dokonalosti vzdáva len niekoľkými milimetrami. Kam by sme sa však dostali, keby sme s levelom, na ktorom sa aktuálne zdržiavame, boli spokojní? Kde by sme stáli dnes, keby sme zmeny neoznačovali za potrebné? Kde by sme sa nachádzali bez prevratov uskutočnených pred naším zrodom? Revolúcie vyznačujúce sa zbraňami v rukách ich detí svojím označením zavádzajú. Prvým krokom k zmene nebolo pozdvihnutie kopí. Bola ním revolúcia v ľudskom myslení. Vďaka nej sme po celé tie tisícročia napredovali, zdokonaľovali sa. Vďaka nej sme pretrvali. Či sa tento pud pripútal aj k DNA dnešných ľudí, je otázkou, na ktorú odpovedá každý rôzne. Podstatnejšou otázkou však je, či sa nám podarí i naďalej hrať pieseň udávajúcu rytmus tanečnej zostavy, akú predvádzajú plamene v našej obrovskej vatre života.

Letné putovania

Mnohým z nás v tomto chladnom čase možno dobre padne znovu sa (aspoň v predstavách) vrátiť do teplých letných dní a spomienok, ktoré nám zostali. O tie svoje sa s nami podelili naši redaktori – Nina a Juraj.

Madrid

Na prvý pohľad zdanlivo nezaujímavý. Mesto postavené v tieni európskych veľkomiest pýšiacich sa slávou zakotvenou hlboko v histórii. Mesto, ktoré v dejinách nezanechalo také stopy ako iné. Madrid je relatívne mladé veľkomesto. Nemôže sa pýšiť takou históriou, o to zaujímavejšia môže byť súčasnosť...

Toto mesto treba zažiť. Madrid prekypuje nespútanou energiou a temperamentom juhu. Nie nadarmo sa hovorí, že nikdy nespí. A to nehovorím len o rušnom nočnom živote, o čom sa povára široko ďaleko. Aj cez deň Madrid hýri energiou, ohnivými farbami, omamnými vôňami, rytmickou hudbou a v neposlednom rade turistami... Boli by ste prekvapení, koľko predajní suvenírov sa otvorí každé ráno.

Prekvapilo ma, že je to tak turisticky zaujímavé mesto. Aj keď treba podotknúť, že pre milovníkov umenia je Madrid nepochybne rajom na Zemi. Množstvá galérii pýšiacich sa bohatými zbierkami vzácných diel španielskych, ale aj svetových umelcov. Picasso, Dalí, Goya, Velazquez a ďalší velikáni pokope. Veľké, ale že fakt veľké obrazy zobrazujúce detailne prepracované postavy a tváre panovníkov (nešlo si nevšimnúť kyslé výrazy tvárí a nápadne veľké nosy – akoby boli z rodiny). Ďalšou obľúbenou témou španielskych výtvarných klasikov boli generáli na koňoch namaľovaní na formáte dvakrát tri metre. V tomto prípade som sa neubránila premýšľaniu o veciach ako: aký vysoký rebrík umelec potreboval a koľkokrát z neho spadol, ako dlho musel chudák generál pózovať na tomto ešte väčšom chudákovi koňovi; ale jasné mi bolo minimálne to, prečo mal taký vážny až mrzutý výraz tváre. Ale samozrejme, na väčšine diel trónili úžasné, krásne, ušlachtilé stvorenia – ženy. Páni, netešte sa dopredu, tieto dámy ale mali od dnešného ideálu krásy na míle ďaleko. Očividne v tej dobe boli za najpôvabnejšie považované korpulentnejšie dámy s krivkami a s riadnou celulitídou (ja by som to v niektorých prípadoch nazvala skôr obezita).

Pri návšteve Madridu je nepochybne povinnou zastávkou Kráľovský palác. Asi každý už navštívil nejaký palác, zámok alebo nejakú podobnú staromódnu, gýčovitú stavbu s predraženým vstupným. Pri návšteve podobných vecí nás väčšinou sprevádzal verný spoločník – znudený výraz. Tu sme pozlátenými chodbami, veľkolepými miestnosťami prechádzali s vyvalenými očami a otvorenými ústami. Nepreháňam. Steny zdobili majstrovské tapisérie orámované prepacovanými ornamentami, v každej

miestnosti štyri zrkadlá (to by sme mohli zaviesť aj na gympli :D), z farieb prevládala kráľovská modrá a luxusná bordová. V zbierkach paláca nechýbali Stradivariho husle (mňa viac potešila obrovská predajňa módnjej značky Stradivarius v centre), a kráľovská koruna, ktorá vážila aspoň tonu. Toto bola oproti trápnyim slovenským zbohatlíckym sídlam naozaj sila, veľkoleposť v pravom zmysle slova.

Madrid prekvapoval na každom kroku. A to nehovorím len o predražených reštauráciách, ktoré naše chuťky nakoniec priviedli vždy do McDonald's. Nezabudnite si pripáliť tučnú peňaženku, ani v Rakúsku nestojí pol litra vody v priemere dve eurá. Mňa osobne najviac uchvátili prekvapivo supermarkety. Hypercor bol fakt hyper. Lososa v celku alebo chobotnice v Kauflande nekúpiš; topánok tam mali viac ako v ktorejkoľvek špecializovanej predajni obuvi; automaty na popcorn sú out, tu majú automaty na čipsy. A tie šunky nemali chybu.

Prechádzajúc malebnými uličkami centra v teplotách okolo „príjemných 38 stupňov“ sme sa presvedčili o (ne)pravdivosti maminho tvrdenia, že v Madride nemajú Burger king. Nie, nemajú tam jeden Burger king, majú ich tam skoro stopäťdesiat (môžete si to vygoogliť). Ale viac do očí bili pouliční obchodníci rozložený na pálivom betóne madridských ulíc predávajúci značkové, samozrejme, „fejkové“ kabelky. Vtedy som pochopila, prečo každá druhá Španielka v metre mala kabelku od Michaela Korsa. A keď sme už pri metre, môžeme ho nazvať prvotriednou dopravou. Ak ste si pod pojmom mestská hromadná doprava predstavovali smradľavé, posprejované, neklimatizované bratislavské električky, ktoré sú už aspoň 20 rokov v bezolátnom stave; tak je madridské metro luxus. Ale ak chcete vidieť rozdiel, namierte si to rovno na madridskú vlakovú stanicu...

Zlatým klincom našej púte bol štadión Realu Madrid Estádio Santiago Bernabéu (snáď som to napísala správne). Ak by na Slovensku pýtal niekto vstupné za obhliadku štadióna, bol by vysmiaty. Možno ste zo zvedavosti boli preuknúť novú, na slovenské pomery „superluxusnú“ trnavskú City arénu, tá je však oproti madridskému štadiónu dedinské ihrisko. Bol to nezabudnuteľný zážitok (ale návštevu neodporúčam jedincom trpiacim strachom z výšok, „tribúny“ sú veľmi strmé) a priniesla som si fotku s Ronaldom. Len škoda, že to je fotomontáž.

Týždeň bol dosť na to, aby som zhodnotila, že Španielsko je vo všetkom o niekoľko levelov vyššie ako naše Slovensko. Madrid prekvapil, uchvátil a rozhodne nesklamal (až na jedno nákupné centrum, to bolo o ničom). Mohla by som o tom napísať knihu, ale darmo. To proste treba zažiť.

Nina, kvarta

**Nádvorie
Kráľovského paláca
Palacio Real**

Botanická záhrada?
Nie, železničná stanica.

**Štadión Santiago
Bernabeu - zvnútra**

**Fontána Cibeles na
Plaza de Cibeles, kde osla-
vujú fanúšikovia Realu
Madridu získanie titulu**

Libanon - krajina brehov Stredozemného mora

Krajina kde sediac na pláži sa vám zrníčka piesku sypú pomedzi prsty a z hôr cédre vejú svoju vôňu všade navôkol. Krajina, ktorá vďaka svojej histórii, vďaka ktorej má jednu z najatraktívnejších kuchýň. Táto úžasná, zatiaľ neobjavená krajina, sa skrýva pod noblesným názvom Libanon.

Prečo neobjavená? No väčšina z nás už asi vie, že Libanon je z jednou z krízových oblastí, ale nerád by som sem túto zlú politiku zaťahoval, myslím si, že je jej už všade dosť. Skôr by som chcel povedať zopár zaujímavostí, o ktorých určite netušíte.

Libanon na svojej malej rozlohe ukrýva množstvo pamiatok, ale aj moderných budov, no čo ste určite nevedeli, že počas jari či jesene sa môžete ísť lyžovať, no vzápätí sa môžete okúpať už vo vyhriatom mori, za čo môže výborná poloha krajiny. Či si už vyberiete relax alebo šport, určite máte možnosť si vybrať z viacerých možností. Gastronómia, ktorá prevláda, je veľmi zdravá, no chutná, všade to vonia a keď sa vyberiete na trh po čerstvé ovocie, dostanete všetky jeho druhy. No tou najtypickejšou vôňou, ktorá sa šíri každý večer od mora až po hory, je vôňa vodnej fajky - Nargílie a úžasnej arabskej kávy s kardamómom.

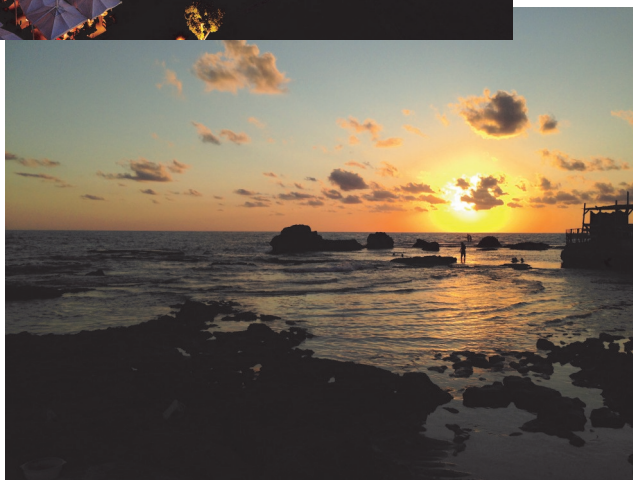
No treba spomenúť aj iné krásy tejto krajiny, ako sú nádherné staré mestá, ktoré patria medzi najkrajšie na našej Zemi. Jedným z najkrajších miest je Byblos, ktorý je už od čias kolonizácii najdlhšie obývaným mestom na Zemi a miestom, kde vznikla abeceda. A samozrejme, je veľmi jedinečné i hlavné mesto Bejrút, v ktorom sa stretáva mnoho kultúr a architektonických štýlov. Ale tieto veci nie sú všetko, čo tvorí túto krajinu. Najdôležitejšia časť sú jej obyvatelia, ktorí sú vždy milí i na cudzinca. Jasne to môžeme vidieť v častiach hlavného mesta, kde žijú v súlade rôzne náboženstvá. Napríklad, keď sa už vyberiete na ten spomínaný trh, každý stánok iný človek, iná vec, no čo majú všetci spoločné, je ich jedinečná povaha. Ľudia v Libanone si užívajú život, neriešia problémy, všetci žijú jednoducho a i ten najchudobnejší človek vám prinesie pohár vody, ktorý predstavuje to, že si vás veľmi váži.

Mal som česť niekoľkokrát zažiť spomínanú atmosféru krajiny a bol som veľmi očarený. Je to úplne iný život než u nás. No mnohokrát sa ma ľudia pýtali či nemám

strach cestovať do Libanonu. Ja im na to odpoviem: „Podnikol som túto cestu sám letecky a musím povedať, že z toho nemám vôbec strach.“ Mnoho vecí, čo tvrdia média, sú klamstvá, ale to je iná vec, najdôležitejšie je, že ma tam vždy čakajú dobrí ľudia, ktorí mi odhalia ďalšie tajomstvá...

Juraj, kvinta

Naše cesty za poznáním

Ako tretiaci básnika navštívili...

Na úvod by som začala poznatkom. *Najlepšie učenie je to, pri ktorom si ani nestihnete uvedomiť, že sa učíte.*

Nepýtajte sa ma, kde som túto myšlienku nadobudla (prišla sama). Podstatné je, že sa ňou riadime všetci, bez ohľadu nato, či si to uvedomujeme. Veď priznajme si, komu by sa chcelo tráviť hodiny a hodiny (a hodiny....) za kopou učebníc či zošitov? Takmer nikomu. Všetci by sme sa najradšej flákali, ale čo z toho?

Napriek tomu, že si to nechceme priznať, učenie je dôležitou súčasťou našich životov. A keď už teda učenie, tak nech je aspoň záživné.

Svoje o tom vedia aj tretiaci. Svoju daň si na ich silách našetrených z prázdnin, vybral septembrový šok pri prechode z krásneho teplého leta, do neko-nečného mrazivého školského roku. Dlhé, neskutočne sa ťahajúce školské dni. Nie veľmi lahodivá predstava.

Záchranné koleso v podobe exkurzie im však, našťastie, hodili pani profesorky Lenártová a Strivinská. Spoločne s tretiakmi sa vydali za poznávaním do kúpeľného mesta, do Piešťan.

Bol štvrtok, lialo ako z krhly, teplota nebola práve príjemná. To sa však na nálade výletníkov vôbec nepodpísalo, s radosťou obsadili autobus a vyrazili naprieč mokrými cestami.

Prvou zastávkou ich putovania bolo Balneologické múzeum. Nie, pri hľadaní múzea v jeseňou vymaľovanom parku nezablúdili. Iba trochu pozabudli správnu cestu. Nemusíte sa však báť, o tretiakov sme neprišli nadobro, nakoniec bezpečne dorazili do cieľa.

Akoby som vám v skratke opísala, čo videli? No, priestor nevelký, zato o exponáty nebola núdza. V Piešťanoch nájdete všetko, od mamutej lebky, cez takmer úplne zachovanú kosť človeka (ten chudáčisko strávil v zemi dosť dlhý čas, kým ho nakoniec vykopali a celého, aj s kusom hliny na ktorej polihuje, odniesli a zavreli do sklenej vitríny ako Snehulienku), strieborné mince, prastarý riad, expozíciu venovanú kúpeľníctvu, významným ľuďom, ktorí sa kedysi v Piešťanskej vode liečili, až po časť venovanú M.R. Štefánikovi.

Neverili by ste, ale do malého priestoru, vyhradeného na výstavu o ľudových tradíciách, dokázali vtesnať aj celý domček. Áno, čítate správne, jednoizbový dom-

ček, v akom kedysi zvyklo žiť až 12 ľudí. Šikovní to správcovia.

Ale v múzeu putovanie výletníkov neskončilo. Cestou popri Váhu, v silnom vetre, kráčali k malej bytovke. Určite sa pýtate, načo išli k bytovke? Žeby niekoho navštíviť? Nie ste ďaleko od pravdy. Skutočne šli na návštevu. Ich druhým cieľom bola Pamätná izba Ivana Krasku, zriadená priamo v jeho byte.

Privítala ich veľmi príjemná pani a uzimeným tretiakom zavelila, aby si posadali. Nie, nie na stoličky. Na vankúšiky na zem, v pekne vyhriatej miestnosti. Dokonca im bolo udelené aj povolenie zaľahnúť, čo niektorí značne vyčerpaní výletníci okamžite využili.

Ak ste od pamätnej izby očakávali nudný výklad plný dátumov a nezaujímavých udalostí, ste na omyle. Tretiaci si vypočuli zaujímavo podaný príbeh života slovenského básnika Ivana Krasku. Vedeli ste, že jeho občianske meno bolo Ján Botto? Že jeho prvým pseudonymom bolo meno Janko Cigáň? Alebo že bol zakladateľom slovenskej literárnej moderny? (poznámka pre mladších študentov: spýtajte sa na tento pojem vašej pani profesorky slovenčiny) A stavím sa, že ste určite nevedeli, že v piešťanskej pamätnej izbe visí zarámovaný originál dokumentu s názvom Deklarácia slovenského národa. Výklad bol zavŕšený recitačným okienkom z básní tohto významného umelca.

Príjemne oddýchnutí a zohriati výletníci svoju cestu zakončili v piešťanskom nákupnom centre pri šálke kávy či menšom obede. Takto posilnení nastúpili do autobusu a odcestovali späť domov, do Senca. Vrátili sa v plnom počte, síce trochu zmoknutí, ale zato oddýchnutí od každodennej školskej rutiny. A samozrejme, s hlávkami plnými nových vedomostí.

Dominika, 3.A

Ekotopfilm

Už niekoľko dní pred premietaním Ekotopfilmu boli triedy vybavené tlačivami približujúcimi jeho účel. Mestský kultúrny dom si však uchoval menšie tajomstvo. Študenti kráčajúci po Lichnerovej ulici netušili, že okrem klasického premietania v kinosále sa im dostane i rozhovoru so samotným prezidentom. Prezident. Vznešené to znenie nedorieknutého titulu. Prečo nedorieknutého? Nuž, posúďte sami. Prezident smetiarov. Pod týmto znením si možno predstaviť mnohé, no nám sa naskytol pohľad na sympatického štyridsiatnika prekypujúceho entuziazmom. Alebo inak nevhodný adept na nosenie tohto titulu. Za jeho krátkym príhovorom nastala filmová časť.

Spočiatku nudné plátno ožilo sériou krátkych filmov s tematikou týkajúcou sa našej Zeme. Uši a oči divákov sa stretli s polemizovaním o správnom využívaní prírodných zdrojov, zaujímavosťami o jute a taktiež o angažovaní sa Slovákov v pomoci Afrike. Na pohľad malý štát, no nie nadarmo sa o Slovensku hovorí ako o „srdci Európy“. Keď premietačovi skončila denná zmena, na pódium sa opäť vrátil sympatický pán. Odhodlal sa vysvetliť svojim mladým poslucháčom, aký je jeho odbor dôležitý. V sále zazneli šokujúce čísla vyjadrujúce dĺžku rozkladu skla či plastu. Taktiež poukázal na možnosť opätovnej recyklácie týchto výrobkov, s ktorými prichádzame do kontaktu denne. Funkcia smetiara zrazu prestala byť vtipnou. Študenti spozorneli a rozhodli sa prijať pozvanie do diskusie. Netradičný prezident bol schopný zodpovedať ne jeden dotaz a dokonca sa nevyhýbal ani tým na jeho súkromie. Ekotopfilm nás skutočne zaujal a za interaktívnu prezentáciu dávame desať bodov z desiatich!

Mirka & Rebeca, kvarta

Po stopách oslávenca Štúra

“Idete do svätého mesta! Pred vstupom sa vyzujte!” Aj takými slovami sme boli odprevádzaní na exkurziu do mesta, ktoré sa, ako ste už iste uhádli, volá Trnava. A tak sme sa plní očakávania zhromaždili pred školou a vlastne sme ani veľmi dlho, vďaka bohu, nečakali. Skutočne to nie je veľmi prívetivé stáť v daždi na parkovisku. Keď sme už nastúpili do autobusu, vo vzduchu sa znova zhmotnil obláčik napätia a nervozity. Žiaci merali, koľko zákutí stihnú pobehať, učitelia už vymýšľali, ako dostať svojich “zverencov” z ošemetných situácií, ktoré majú taký čudný zvyk stávať sa práve na exkurziách.

Keď sme už vystúpili pred bránami trnavského starého mesta, privítal nás oblak očišťujúceho dažďa, teda tak bol ten dážď neskôr nazvaný. Ako prvú časť exkurzie sme mali absolvovať expozíciu s názvom: Ľudovít Štúr a jeho doba. Táto výstava bola pre mňa úplné potvrdenie starého známeho príslovia: Nekupuj mačku vo vreći. Za atraktívnym štítkom názvu výstavy sa totiž skrýval žalostne slabý obsah. Malé priestory múzea boli žalostne prázdne a občasne vyplnené vitrínami, ktorých obsah nemal žiadnu logickú súvislosť. Prišli sme ako Napoleonovi vojaci do Moskvy. Legendárne mesto, ktoré bolo známe. Prišli sme s očakávaniami, ktoré sa nám hľadiac na zhorené trosky v podobe chudobného obsahu, pomaly rozpadali v prach.

Ďalšia časť výletu v podobe návštevy Pamätnej izby slávneho skladateľa Mikuláša Schneidera Trnavského. Táto návšteva bola na neporovnateľne vyššej úrovni. Nemám ich však v záujme porovnávať. Keď sme vstúpili do uvítacej miestnosti, mal som pocit, akoby som len jednoduchým krokom cez prah dverí precestoval tisíce kilometrov a ocitol sa uprostred divokého raja na stenách. Z ďalekého rohu sa na mňa pozerala opica, ktorá si práve išla odhryznúť z jablka pohľadom, ktorý mi

naznačoval, že som ju prerušil pri životne dôležitom momente. Keď som vošiel do izby trochu hlbšie a nehybná zvieracia ríša ma pritiahla do svojho jadra, začala sa prehliadka. Najviac by som vyzdvihol malý nevýrazný papierik, ktorý nám ukázala pani sprievodkyňa. Na tom malom papieriku bolo dvanásťtisíckrát napísané meno Ida. Mikulášova celoživotná láska.

Keď sme sa zoznámili aj s týmto významným umelcom, nastal čas rozlúčiť sa s malým Rímom.

Kýblik, kvinta, známka s motívom Ľ. Štúra Alex Švorc, kvarta

Vedecká roadshow

Bolo sedem hodín ráno. Všetci sme čakali usadení v autobuse, kým nás pani profesorka spočíta a potom nám už nič nebránilo vydať sa do „malého Ríma“. Cestu sme prekonali bez problémov, aj keď autobus bol tichší ako obvykle, pretože mnohí chceli ešte dospať chýbajúci čas z rána. Konečne sme dorazili do cieľovej destinácie – kino Hviezda, kde mali za pár minút začať prednášať jedny z najlepších hláv Slovenska o fyzike, elektrotechnike, biológii, robotike a chémii (v tomto poradí). Prišli sme do kinosály, pohodlne sme sa usadili a čakali sme na začiatok programu.

Začiatočný príhovor mal trochu hyperaktívny moderátor, ktorého vtipy boli za hranicou nášho chápania (alebo to, proste, neboli vtipy). Ako prvý mal prezentáciu fyzik z CERN-u, ktorý sa nám pokúsil ukázať, ako kozmické žiarenie dopadá na Zem. Veľa sme toho nepočuli, keďže sme boli úplne vzadu a prednášajúci si celú prednášku mrmlal popod nos. Našťastie bola za jeho chrbtom premietaná na stenu prezentácia o tom, čo práve hovoril, takže sme neboli úplne stratení. Po hodine a pol naťahovania uší prišla päťminútová prestávka a po nej elektrotechnik zo Žilinskej univerzity, ktorý nám vysvetľoval všetko možné o svetle (tým, že rozsvetcoval a zhasínal žiarovky), zvuku (tým, že hral na husliach a drumbli) a výrobe procesorov. Tomu už, našťastie, bolo rozumieť. Po ňom nasledovala biológia, na ktorej nám sympatický biológ vysvetľoval genetické mutácie. Počas svojej prednášky nám ukazoval aj rôzne videá o mutáciách zvierat. Po trochu dlhšej prestávke na obed sme si vypočuli prednášku o robotoch od dvoch inžinierov z STU. Najzaujímavejšia bola časť prednášky o robotickom futbale a o tom, ako už raz boli aj majstrami sveta v tomto exotickom športe. Roboty hrajúce tento futbal boli asi 7x7 centimetrov veľké autíčka, ktoré vážili približne 500 gramov. A po robotoch prišla čerešnička na torte – chémia. Nebola však o vzorcoch a výpočtoch ako v škole. Pripravili si pre nás rôzne pokusy s ohňom a keď sa náhodou oheň v pokuse nevyskytoval, tak bol aspoň veľmi hlučný.

Po chémii sa program skončil a my sme sa pobrali späť do Senca. Dúfajme, že aspoň niečo nám do tých našich hláv natlačili a odišli sme z Trnavy o pár vedomostí ťažší.

Matej, kvinta

Titanic

Keď som sa ráno zobudil, nechcelo sa mi veľmi vstávať, veď bola nedeľa. Ale keď som si spomenul, že dnes idem spolu s rodinou na výstavu Titanicu do bratislavskej Inchebi, hneď som vyskočil z postele.

Keď sme tam prišli, vošli sme do veľkej tmavej miestnosti, kde hrala dramatická, ale pomalá hudba (ako inak). Dostali sme telefóny, na ktorých boli rôzne číslíky. Vysvetlili nám, že keď pri nejakom obrázku zbadáme číslo napr.:21, vyťukáme číslo do telefónu, priložíme si ho k uchu a spustí sa nám krátka zvuková prednáška o niečom, čo sa týkalo témy. Všetci sme dostali palubný lístok nejakého pasažiera (každý iného) s jeho menom a zaujímavosťami o ňom (dokopy bolo rozličných lístkov s menami pasažierov 2228). A na konci výstavy sme si mali pozrieť, či sme „plavbu“ prežili alebo nie. Veľmi ma zaujímalo, či som to prežil. Ja som dostal celkom známeho pasažiera z Titanicu – Francúza Michela Navratila. Cestoval pod iným menom, ale o ňom vám poviem až na konci.

Takže plavba pokračuje. Po prehliadnutí prvej miestnosti sme sa dostali do druhej - kinosály. Pozreli sme si krátke videá z čias stavania Titanicu, popričom sme počúvali výklady z telefónu. Ďalej sme mali možnosť vidieť rôzne z vody vytiahnuté artefakty (podstavce sôch, rôzne batožiny, peniaze, oblečenie...). Mohli sme sa tiež poprechádzať po rovnakých chodbách a kajutách prvej, druhej a tretej triedy ako boli na lodi. Videli sme, v akom štýle boli postavané kuchyne a aké bolo menu pre jednotlivé triedy. V každej z nich boli špeciality ako v najlepších reštauráciách. Na stenách bolo množstvo citátov od ľudí, ktorí plavbu prežili, napr.: „Mala som silný pocit, že na tejto lodi sa do Ameriky nikdy nedostanem.“ – Edith Russelová – 1. trieda. „Celý svet hovoril o Titanicu, o tej úžasnej novej lodi.“ – Eva Hartová – 2. trieda.

Teraz vám poviem niečo o potopení lode. Keď do konca cesty zostávali už len dva dni, cestujúci na Titanicu sa začali tešiť na príchod do New Yorku. Cestujúci prvej triedy usporiadali slávnostnú večeru na počesť kapitána Smitha. Napriek tomu, že počas celého dňa Titanic dostával upozornenia na ľad, rútil sa do temnej noci rýchlosťou 21 uzlov, takmer svojou najvyššou. V noci 14. apríla 1912

boli vody severného Atlantiku pod bodom mrazu. Pretože slaná voda mrzne pri nižšej teplote než sladká, slaná voda oceánu bola tú noc chladnejšia než sladkovodný ľadovec, ktorého sme sa mohli dotknúť (a ten bol poriadne studený!). Zaujímavosťou je, že väčšina ľudí nezomrela na utopenie, ale na podchladenie. Keď už sme sa dostali ku koncu výstavy, na stene bolo napísaných veľa mien rozdelených do svojej triedy.

Boli tam napísané všetci cestujúci Titanicu a tiež tam bolo napísané, či prežili alebo nie. Bolo ťažké, tam niekoho nájsť. Navrátil cestoval v druhej triede, tak som tam začal hľadať. Nanešťastie, dozvedel som sa, že neprežil. A teraz o ňom niečo poviem. Navrátil chcel odísť do New Yorku so svojimi dvoma synmi, pretože sa dozvedel, že jeho žena ho podvádza. Dúfal, že jeho žena bude nasledovať a v New Yorku sa pokúsia o obnovenie manželstva.

Ukradol svojmu kolegovi v práci doklady a na Titanicu cestoval pod falošným menom Louis Hoffmann. Na lodi nosil nabitý revolver pre prípad nepríjemnosti. Keď sa Titanic potápal, príkaz znel jasne – Len ženy a deti! Keď posledná záchranná loď odchádzala, musel tie svoje na ňu doslova hodiť. Výstava bola veľmi pekná a ja som rád, že som ju mohol vidieť.

Michal, sekunda

Exkurzia na hrad Červený Kameň

O tom, že pôjdeme na výlet alebo, ak chcete, exkurziu, sme vedeli už na začiatku septembra. Postupne sme sa dozvedali ďalšie detaily nášho výletu. "Hurá, konečne som sa dočkal", povedal som si v to ráno, keď sme mali ísť na hrad Červený kameň. Ako každé ráno som sa obliekol, naraňajkoval, ale nepobral som sa na autobusovú zastávku, z ktorej odchádza autobus do Senca, pretože s mojou susedou Agátou sme do nášho výletného autobusu nastúpili v Kaplne. Agáta je bývalá študentka nášho gymnázia, ktorá pracuje na hrade ako sprievodkyňa.

Keď sme dorazili na miesto, mali sme ešte hodinu čas, a tak nás naša triedna pani profesorka Drobná zobrala do neďalekého lesa, kde sme hľadali "kešku", čo je škatuľka, v ktorej sú ukryté hocikaké predmety a veci. Mimochodom, v škole máme aj krúžok "geocasching", na ktorom sa žiaci zaoberajú hľadaním takýchto škatuliek. Ale späť k hľadaniu. Pani profesorka vybrala asi desiatich žiakov, ktorí išli hľadať. Ale viete ako to je: detská zvedavosť je veľmi veľká, a tak po chvíli už hľadali všetci žiaci. No, nepomohla ani táto posila. Hľadali sme v malej jaskynke, pod všetkými možnými kameňmi, dokonca aj v starom bútlavom strome. Kešku nie a nie nájsť. Keď už hodiť na prešla a mali sme naplánovanú prehliadku hradu, vzdali sme hľadanie a presunuli sme sa na hrad. Po ceste sme videli krásne pávy, ktoré sa pásli na zelenej lúke. Na nádvorí sme ešte chvíľu čakali, pretože pani profesorka kupovala lístky.

Prehliadka začala v miestnosti, v ktorej boli na stene zavesené lovecké trofeje rodiny Pálfyovcov, ktorí boli vášnivými poľovníkmi. Po chodbe sme sa presunuli ku

koču zo 17. storočia, pri ktorom nám Agáta rozpovedala legendu o vzniku erbu Pálfyovcov, ale dodala aj to, že pravda o erbe je úplne iná: "Pálfyovci motív erbu ukradli a upravili tak, že zmenili farbu pozadia a jeleňa". Vedľajšia miestnosť je vraj najkrajšia na hrade. Boli tam fresky a nádherná výzdoba. Takisto tam boli aj dve minijaskyne. Výzdobou sa vraj jeden z členov rodu Pálfyovcov inšpiroval v Taliansku. Potom sme sa presunuli o poschodie vyššie, kde bola portrétna galéria členov husárskoho pluku. Následne sme sa posúvali ďalej rôznymi salónikmi, spálňami, ale aj jedálňami. Dostali sme sa až do miestnosti so zbraňami, ktoré boli najmä pre chlapcov veľmi zaujímavé. Boli tam meče, pušky, kopije, ale aj halapartňa. Vystavený bol aj zaujímavý obraz namaľovaný na ťavej koži. Po prehliadke zbraní sme sa presunuli do rytierskej siene, kde sa údajne pripravovali stratégie boja. Hneď vedľa bola kaplnka s oltárom, ktorý sa tváril ako mramorový, ale v skutočnosti bol vyrobený z dreva. Tu sa skončila prehliadka hradu a cez nádvorie sme prešli do hradných pivníc. Na týchto miestach sme sa dozvedeli, že pivnice sa využívali na uskladňovanie medi a drahých kovov, s ktorými na strednom Slovensku obchodovali Fugerovci. V časech socializmu sa tieto pivnice využívali na uskladnenie kubánskych pomarančov a banánov. V hradných pivniciach sa nakrúcali rôzne filmy ako napríklad "Sokoliar Tomáš". Dnes sa v pivniciach uskutočňujú rôzne koncerty - vraj kvôli dobrej akustike. V pivniciach sa nachádza aj hornina, ktorá sa vplyvom vysokej hladiny železa farbí do červena, a tak vznikol názov "Červený Kameň". Ďalej sme videli studňu, ktorá je hlboká 140m a je najhlbšou hradnou studňou na Slovensku. A aby som nezabudol na to najdôležitejšie: "Hrad v 16. storočí postavila rodina Fugerovcov, ktorej biznis s drahými kovmi skrachoval, a tak museli hrad opustiť. Od nich hrad kúpili Pálfyovci a tí pristavili obytné časti hradu.

Týmto sa skončila naša prehliadka a po nej sme sa len najedli v bufete a naša cesta smerovala na parkovisko, kde na nás čakal autobus, ktorý nás odviezol späť domov. Táto exkurzia sa mi veľmi páčila. Prehliadka bola veľmi pekná a náučná. Dúfam, že nás pani profesorky ešte niekam zoberú.

Adam Holek, príma

Po stopách histórie

Keď nastal deň výletu, bol som plný očakávaní. Na Devíne som buď nikdy predtým nebol alebo len veľmi dávno. Na výlet sme si mali vziať bundy. Ja som si nevzal a vôbec som to neolutoval. Po vystúpení na Devín sa teplota nepohla ani o stupeň. A bolo naozaj horúco.

Prednáška začala tým, že nám pani sprievodkyňa rozprávala o studni. Upútalo ma, keď vylievala vodu do studne, aby sme odhadli, ako hlboká studňa je. Zapamätal som si, že to bolo zhruba 45 metrov. Taktiež som sa dozvedel, že pracovníci, ktorí kopali studňu, si značkami označovali svoju prácu. Potom bola na rade druhá fáza prednášky. História Devínu. Pár minút som počúval, no zaujalo ma to ešte menej ako nemecký jazyk. Tak som musel prečkať pomaly plynúce minúty. Asi jediné, čo som si z histórie hradby zapamätal bolo, že Pálfyovci boli poslední, ktorí vlastnili Devín. Začiatkom 20. Storočia už patrila stavba štátu.

Po skončení výkladu sme kráčali vyššie, kde bol lepší výhľad na Heinburg a Slovensko. Pofotilo sa a vrátili sme sa späť. Na moment som si sadol a načal desiati. Ale sotva dvakrát som zahryzol do chleba, už sa pokračovalo v programe. Potom som si znovu sadol, znovu stihol dvakrát zahryznúť do jedla a znovu sme pokračovali. Onedlho zasa všetci sedeli na lavičkách. Rátal som s tým, že o minútu vyrazíme, tak som si ani batoh neotváral. Počkal som 5 minút. Nič. Pomyslel som si, že konečne sa na mňa usmialo šťastie. Vytiahol som si chlieb, 20 sekúnd som ho konzumoval a práve vtedy sme sa pohli ďalej. Smola sa mi lepila na päty. Čo už.

Prvý bod, ktorý bol vonku a konečne v tieni, bola streľba z luku. Naozaj by mi nenašlo, že vonkajšok a tieň sa dajú dokopy. Ale stalo sa. Tak aspoň kúsok šťastia mi bol dopriaty.

Keď som už sede v autobuse a uvažoval nad hodnotením exkurzie, povedal som si: Nebolo to perfektné, ale aspoň sme sa neučili. V podstate... aj výlet na Gerlachovský štít by bol lepší než škola.

Jakub Kolembus, kvarta

Politika pre mladých

Koľko mladých ľudí sa dnes zaujíma o politiku? Nech už sú dôvody akékoľvek, veľa sa ich medzi nami nenájde. V škole máme predmet náuku o spoločnosti alebo, ak chcete, občiansku náuku, ktorá nás ako-tak približuje k tejto “vede” o sociálnom konaní.

Priblížiť politiku sa nám pokúsil aj Bratislavský samosprávny kraj v spolupráci s Informačnou kanceláriou Európskeho parlamentu na Slovensku a operačným programom INTERACT a to prostredníctvom panelovej diskusie. Toto, podľa mňa, úžasné podujatie, sa konalo 24. septembra 2015 v Divadle Aréna v Bratislave. Spolu so študentmi našej školy sa na tejto diskusii zúčastnilo 350 žiakov s rôznych škôl. Rečníkmi boli Pavol Frešo (predseda Bratislavského samosprávneho kraja), Ivan Štefanec (poslanec europarlamentu), Róbert Hajšel (riaditeľ Informačnej kancelárie Európskeho parlamentu na Slovensku) a József Nagy (poslanec Európskeho parlamentu). Podujatie moderoval Matúš Krnčok (moderátor Rádia Expres).

Aj keď debata mala byť pôvodne o slovenskom predsedníctve v Rade EÚ, v skutočnosti sa uberala úplne iným smerom. Nebude veľkým prekvapením, že väčšina našej pozornosti bola upriamená na problematiku ilegálnej migrácie.

Keď sme dorazili na miesto konania, narazili sme na menší problém. Pôvodne sme sa totiž pokúšali dostať na akciu akým-si “špeciálnym vchodom”. Organizátori nás ale okamžite zastavili a nasmerovali na správny vchod. Hneď na úvod nás moderátor upozornil, že si nemáme vypnúť telefóny, ale, naopak, máme sa pripojiť na wi-fi Divadla Aréna, aby sme sa mohli zapojiť do diskusie klade-ním otázok on-line. Otázky sa cez projektor prezentovali na stene javiska.

Milým prekvapením bolo bohaté občerstvenie. Obložený chlebičky a rôzne chutné zákusky, ktorými sme sa mohli v š e t c i p o n ú k n u ť .

Avšak najlepši bol program po debate. Vonku sme si mohli zasúťažiť o power-bank a USB-čko a preveriť si tak naše vedomosti o Európskom parlamente. K dispozícii bolo aj množstvo materiálov o EÚ, ktorej sme členmi. Bolo to pre nás milé prekvapenie, keďže to využijeme pri maturite z angličtiny a niektorí z nás aj z NOS-ky. Pre tých, ktorých až tak školské materiály nezaujímú, pripravili organizátori špeciálnu možnosť, ktorú by som na takejto vzdelávacej akcii nečakala. Ak sme sa odfotili a pridali fotku na Instagram s určeným hashtagom, naše fotky boli premietnuté na plátne na pódiu.

Ja som bola s touto akciou viac než spokojná. Bola to akcia, ktorá nám priblížila politiku Európskej únie. Mňa osobne potešilo aj to, že som si zasúťažiť išla dvakrát a aj keď som v oboch prípadoch prehrala, získala som obe ceny pre víťazov. :D

Kaja, 4. A

Z našich slohových prác

Môj najemotívnejší zážitok

S nezatajeným vzrušením a iskrami v očiach som sledovala nádhernú krajinu za malým okienkom. Brat natiahol všetky svaly v tele a pretlačil svoju hlavu okolo mojej tváre, aby aj on mohol uzrieť niečo málo z tej krásy. Matka príroda je všemožná vec, na tom sme sa obaja aj bez slov zhodli. Naše rozžiarené tváre toho dokázali aj mlčky vyjadriť oveľa viac, ako keby sme pootvorili ústa a vypustili prívál hlások a slabík splyvajúcich do viet. Nič viac nedokázalo vyjadriť eufóriu, ktorá v nás rástla lepšie ako ticho.

Ani sme si neuvedomovali, ako veľmi nám toto chýbalo. Teplo, z ktorého vám pot vytvára rôzne cestičky svojho putovania po rozhorúčenom tele, dažde, ktoré sa objavajú ako blesk z jasného neba, no spríjemnia teplom zmáhanú krajinu, dlhé večery strávené v domácich podnikoch, kde ľudia tancujú štýlom, akoby sa nikto nepozeral. Vlnia sa v rytme reggaetonu a užívajú si pocit nespútanej slobody. Keď sme tu boli poslednýkrát, mala som sotva sedem rokov a to málo, čo si pamätám je, že som sledovala ľudí s prekvapeným, možno až nechápavým výrazom v tvári. Ich vnímanie sveta a branie života je dané s takou nadnesenosťou a jemnosťou, že až neverím, že ľudia doma sú takí odlišní. Po dlhých hodinách strávených v tom malom vznášajúcom sa priestore, ktoré sa považuje za najbezpečnejší spôsob prepravy a nekonečných kilometroch obrazu len belasej hladiny oceána sme konečne dorazili do cieľa.

Po tom, čo som sa nasýtila výhľadu, som si vytiahla môj španielsky slovník, z ktorého som sa zodpovedne pripravovala na tento dlho očakávaný mesiac a opakovala si frázy, ktoré som mala už hlboko vtesané do pamäti. Znova som odtrhla zrak od knižky a uprene sa zadívala do diaľky. Moje zreničky sa rozšírili, keď som zbadala rysy najväčšieho nikaragujského jazera Cocibolca. Okolo tohto prírodného úkazu sa už od nepamäti vznáša hustý oblak tajomna. Tamojší obyvatelia tvrdia, že v ňom žijú obrovské sladkovodné žraloky, no nikto nevie, kde skutočne spočíva pravda. Zrazu som zacítila jemné chvenie. S obavami som sa otočila na mamu sediacu obďaleč. Turbulencie nikdy nepatrili k mojim silným stránkam. Po chvíli sa ozval hlas zachrípnutej letušky s oznamom, že nás čaká pristátie. Po vyzdvihnutí batožiny sme si to namierili do obrovskej letiskovej haly. Oči, privityknuté na tmú, som silno prižmúрила, keď sme vošli dnu. Toľká žiara, vychádzajúca z obrovského počtu svetiel, ktorá ma zachvátila, ma prinútila zastať a prikryť si oči dlaňou. Pomaly som odtiahla prsty a rozhliadla sa po ľuďmi preplnenej hale. Snažila som sa nájsť nejakú známu tvár alebo skupinku ľudí, netrpezlivo očakávajúc náš príchod. Nemala som ani najmenšiu predstavu o tom, koľko členov našej početnej rodiny nás prišlo privítať. Pre Hispáncov je prirodzené, že je ich všade veľa. V typickej mexickej domácnosti nie je nikdy prázdno. Starčekovia sediaci pri šachu s pivom v ruke, matky učiace svoje dcéry pripraviť guacamole s tacos alebo quesadillou a izby plné vravy a klebiet všetkých susedov z okolia, takto nejako vyzerá normálny deň.

Zrazu sa mi do uší dostal typický španielsky výraz "Oye", po ktorom nasledoval nadšený jasot a výkriky. Uvidela som veľkú masu, skladajúcu sa z asi dvoch tisícov ľudí, ktorí sa k nám rútili s radostnými úsmevmi na tvárach. Niektorých som v tom zhone dokonca ani nespoznala, ale to nám absolútne nebránilo v krásnom zvítaní. Každý kričal z plných pľúc "Bienvenidos!", držali v rukách po domácky vyrobené plagáty a obrázky so španielskymi aj slovenskými nápismi. Padali slzy, nekonečne objatia a krásne slová. Hoci na mňa hovorilo asi desať ľudí naraz, moje uši nevnímali, čo hovoria. Sledovala som ich ústa pohybujúce sa v rytmickej španielčine, ale nestihla som zachytiť žiaden zvuk. Ako v spomalenom filme som uprela zrak na môjho otca, ktorý stál len na krok odo mňa. Práve sa objímal so svojou matkou, mojou abuelitou. Čas akoby sa zastavil všetko, čo som vnímala, bolo len to neskutočne obrovské puto medzi mamou a synom. Videli sa po viac ako ôsmich rokoch a tie emócie, ktoré zaplavili miestnosť ako prívalová vlna, by zmietli každého, kto by tú dojemnú chvíľku uvidel. Po dlhom uvítaní sme sa pomaly pobrali domov, prežiť spolu vianočné sviatky, pre nás na trochu exotický spôsob.

Ester Martinézová, kvinta

Expresívne slová vo vyjadrovaní dnešných mladých ľudí

O tejto téme sa dá veľa napísať. Ako prvé sa mi v hlave ocitli vulgarizmy. Niekedy mám pocit, že vulgarizmy mladí používajú ešte viac ako neutrálne slová. Skadiaľ to majú? Od rodičov? Z filmov? Od iných mladých ľudí? Nech je už správna možnosť akákoľvek, nadávky veľmi kazia dojem z človeka. Najhoršie je, že ľudia do osemnástich rokov nemajú problém sa vyjadrovať takýmto spôsobom pred malými deťmi. Čo si má rodič pomyslieť, keď za ním príde slušne vychované dieťa a sťažuje sa, že jeho spolužiaci nadávajú? Veru, len si povzdychne, aká je to dnes doba. Otázka znie, ako tento problém vyriešiť. Je to jednoduché. Rozumom. Rozumom dospelých ľudí. Deti sú ako papagáj. Rozprávajú, čo počujú od druhých. Papagájmi by mali byť len vtedy, keď chcú povedať niečo pozitívne, inšpiratívne alebo aspoň zmysluplné. Deti je treba učiť tvorivosti, slušnosti a hlavne byť samým sebou. Koľkokrát sa jedenásťročný snaží správať ako dospelý? Koľkokrát sa taký človek smeje tým, ktorí sú sami sebou? Chyba. Obrovská chyba. Vulgarizmy sa v triede šíria rýchlo ako oheň. Každý oheň sa však dá zhasiť. A tak, sústreďme svoje sily na to, aby deti zostali deťmi, aby mladí zostali mladými, aby sme si nerobili starosti so hasením ohňa. Veriac, že sa niečo zmení, prosím dospelých, aby brali na mládež ohľad a koncentrovali sa na ňu ako hasič pri vykonávaní svojej práce.

Jakub Kolembus, kvarta

Čo o sebe nevieme

Mnohí z nás majú zaujímavé záľuby. Tak je to aj s našou spolužiačkou Karolínou Dunajčíkovou, ktorá je majsterkou Slovenska vo voltíži. Rozhodli sme sa ju vypovedať.

1. Čo je to voltíž?

Voltíž je gymnastika na koni, pri ktorej treba byť veľmi gymnasticky a umelecky nadaný, lebo pri prvej príležitosti by ste mohli spadnúť pod koňa. Myslím si, že na voltíž by nemal chodiť niekto, kto nemá rád kone a šport.

2. Odkedy sa tomu venuješ?

Od mojich troch rokov. Odmalička som mala rada kone, tak som chcela chodiť na šport, v ktorom bude aj moja záľuba.

3. Odkiaľ si sa o tomto športe dozvedela?

Moja kamarátka trénovala u mojej bývalej trénerky a raz ma tam rodičia zobrali. Odišla som pod podmienkou, že sa čoskoro vrátim.

me.

4. Koľkokrát do týždňa máš tréningy? Nezanedbávaš pre to školu?

Šesťkrát do týždňa a najviac cez víkendy, kedy mám kondičné cvičenia. Znamená to, že vtedy nepracujeme s koňom, ale venujeme sa gymnastickej príprave. Cez týždeň sú lekcie dvojhodinové, v sobotu až štvorhodinové. Popri tom hravo zvládam aj prípravu na vyučovanie.

5. Je ťažké nacvičiť choreografiu na koni?

Áno, teraz na začiatku roka je to ťažké, ale keď na jar začneme so súťažami, už to bude ľahšie. I keď choreografiu si robím sama, tréner mi ju vždy upraví.

6. Trénuješ s jedným koňom alebo s viacerými?

Trénujem s viacerými koňmi, ale môj najobľúbenejší sa volá Fausto. Má 6 rokov a krásnu hrdzavú srst'. Má výbornú priateľskú povahu, je ako mačiatko – rád sa hladká, mazná a naháňa.

7. Už si niekedy spadla?

Áno, keď som začínala. Splašil sa mi kôň a zle som dopadla na chrbticu. Ale pádov

bolo viac.

8. Ktorých súťaží si sa zúčastnila?

Zúčastnila som sa mnohých súťaží, napríklad majstrovstiev Slovenska, majstrovstiev Českej republiky a ešte iných.

9. Koľká v poradí si skončila na týchto súťažiach? Máš aj nejaké medaily alebo iné ocenenia?

Zo Slovenska mám pohár za prvé miesto. Tých medailí je doma viac, ale asi taká najvýznamnejšia je z medzinárodných pretekov v Českej republike, kde som sa umiestnila na druhom mieste.

10. Máš nejaké predstavy do budúcnosti, chcela by si aj v dospelosti pokračovať s voltíž alebo aj učiť druhých?

Určite by som chcela pokračovať a učiť iba popri práci.

11. Bolo by ti ľúto, keby si musela s voltíž skončiť? Ak áno, prečo?

Bolo by mi to veľmi ľúto, lebo to robím rada a bol by to koniec mojej milovanej záľuby.

12. Vlastníš koňa?

Nie, ale nájsť ho pod vianočným stromčekom by bolo splneným želaním.

Ďakujeme za rozhovor.

Dominika & Lenka, príma

Ak sa chcete dozvedieť niečo viac, ponúkame vám adresu na FACEBOOKu: Karolínka Dunajčíková

Život v cudzine

Každý rok sa niektorý z našich študentov rozhodne získať nové skúsenosti a zdokonaľiť sa v jazyku na inej škole v zahraničí. Celý minulý školský rok strávila Katka Chrapčiaková z 4. A v Amerike. Podelila sa s nami o svoje zážitky.

V ktorom štáte a na akej škole si študovala?

Bola som v štáte Wyoming v mestečku Pinedale a tam som chodila na Pinedale high school. Je to veľmi malé mestečko, takže „škôlku, základnú a strednú“ školu majú len jednu. V úvodzovkách preto, lebo delenie škôl v Amerike je iné ako u nás ako mnohí vedia.

A prečo práve toto miesto a táto škola?

No to som si nevyberala ja, z programu, cez ktorý som išla, dali informácie o mne na ich stránku a na základe toho si ma vybrala jedna americká rodina a podľa toho kde býva, tak tam som išla študovať a žiť.

Ako dlho si tam vlastne študovala?

Jeden celý školský rok, no prišla som vlastne už mesiac pred začiatkom školy, aby som sa adaptovala a odchádzala som až desať dní po ukončení školy. Na odchod sme mali limit, že môžeme ostať len do dvoch týždňov po ukončení školy. Kvôli čomu to tak je, popravde, ani neviem.

Bola si už niekedy predtým v Amerike?

Nie, toto bolo po prvýkrát, ale verím že nie posledný. Žiť by som tam, pravdupovediac, nechcela, ale na dovolenku za mojou už teraz rodinou a za mojimi kamarátmi by som veľmi rada išla. Verím, že tieto získané vzťahy vydržia veľmi dlho. Aj iní ľudia, ktorí tento program absolvovali v minulosti, hovoria, že tieto vzťahy im naozaj držia veľmi dlho.

Aké boli tvoje prvé dojmy z Ameriky?

Prvá vec, čo sme všetci spolu, ktorí sme tam išli, urobili, bolo to, že sme išli do New Yorku. New York je určite niečo úplne iné, ako sme zvyknutí z filmov u nás na Slovensku a možno aj to zaučinkovalo na to, že ten hrozný ruch sa mi nepáčil a vôbec mi to neprišlo také dokonalé, ako každý z nás sníva, že to je. No keď to tak zhrniem a zamyslím sa, bol to skvelý zážitok a som zaň vďačná.

Čo sa ti v Amerike najviac páčilo a naopak nepáčilo?

Najviac sa mi páčila asi angličtina, kvôli ktorej som tam išla. Páčili sa mi tiež štáty (dokopy jedenásť), v ktorých som bola, ale aj mesto a príroda, v ktorej som žila. Pekné bolo aj to, že tam nebolo toľko techniky, ľudia si naozaj vychutnávali prírodu najviac ako vedeli. Nepáčilo sa mi zopár vecí v ich kultúre a zákonoch, ale to tým, že som vyrastala v úplne odlišnej kultúre a bola to veľká zmena, na ktorú sa mi ťažko zvykalo.

Mala si nejaký problém prispôbiť sa?

No zo začiatku mi trocha robilo problém vyjadrovať sa a dokonca sa párkrát stalo, že ľudia ani nepochopili, čo som chcela povedať. Tiež mi robilo problém prispôbiť sa pravidlám v rodine. Dokonca som dostala aj zaracha a ani som nevedela za čo. No angličtinu som si zlepšila veľmi rýchlo na vyššiu úroveň a dosahovala som skvelé výsledky v škole a našla si veľa kamarátov. A po zmene rodiny a dohode o nových pravidlách sa zlepšilo všetko.

Máš nejaký nezabudnuteľný zážitok?

Asi „graduation“, čo sú americké maturity, že som si mohla vyhodiť tú čiapocku, zažiť ten ceremoniál a dostať diplom. Bolo to naozaj úžasné. :)

Zaznamenala si na sebe nejaké zmeny po návrate domov?

Robilo mi veľký problém prejsť z angličtiny späť na slovenčinu. Keď som priletela, tak som stretla pár Slovákov a vôbec som sa nevedela vykoktať. Do angličtiny ešte stále preskakujem a to som už pár mesiacom na Slovensku. No a cítim sa taká vyspelejšia a zodpovednejšia.

Išla by si do Ameriky znovu keby si mala možnosť?

Tak samozrejme, že áno, ale už nie študovať, ale ani žiť. Išla by som tam iba tak na dovolenku pozrieť kamarátov, školu, rodinu.

A čo vravíš na Ameriku a jej obyvateľov?

Tak obyvatelia sú asi rovnakí ako tu na Slovensku. Niektorí sú milí, iní zas nie, ale tak to je normálne a je to tak všade na svete. Samozrejme, tá kultúra tiež robí svoje na charaktere ľudí, ale tie rozdiely nie sú nejaké veľké.

Chcela by si niečo odkázať/poradiť iným študentom, ktorí by chceli ísť študovať do Ameriky alebo inam do zahraničia?

Tak hlavne sa nesmiete hanbiť a musíte byť odvážni, lebo idete do úplne iného „sveta“ s cudzími ľuďmi a verte si, že tú angličtinu alebo iný jazyk viete, lebo keď si nebudete veriť, tak to nevládnete a nebudete sami seba posúvať ďalej. Chodte určite do toho!

P.S. Srdečne chcem poďakovať nemenovanej spolužiačke za pomoc pri rozhovore. :)

Klára, tercia

(Ne)kultúra

Čaute, GAB-áci!

Verím, že sa vám darí a tiež predpokladám, že odpočítavate dni do blížiacich sa Vianoc.

Aj ja som to robil. Chcel by som sa s vami podeliť o svoju myšlienku. Jedného dňa som sa zamyslel:

V Senci máme jazerá, reštaurácie, kino...

Premýšľal som o chýbajúcom prvku v Senci. Keďže sa venujem umeniu, bol by som rád, keby sa podarilo vytvoriť na domácej pôde mesta divadlo. Nie však také divadlo, ktoré väčšina z vás odignoruje a radšej navštívi kino. Nechcem zhadzovať tento druh umenia, no v divadle zažijete ten moment iba raz. Jedno povedané slovo nikdy nie je rovnako povedané z úst herca. Herec vytvára umenie priamo pred očami diváka, pri filme si môžete prehrať svoje obľúbené scény viackrát. Pri divadle je sila momentu z tohto hľadiska silnejšia.

V týchto dňoch zhmotňujeme spolu s mojou skupinou prvé dôležité kroky, aby sa to stalo skutočnosťou. Každý, kto by chcel akokoľvek prispieť k tomuto nápadu, je vítaný. Informácie o divadle budú uverejnené na internete a v Seneckých novinách. Ide nám o to, aby sme opäť pritiahli mladého diváka do divadla. Aby sme spoločne tvorili niečo, čo je naše. Chceme, aby to dýchalo mladosťou.

Ako ďalšiu vec, ktorú chceme robiť, je hrávanie diel z povinné čítania. Málo žiakov si zoberie do ruky knihu a naozaj ju prečíta, nebudeme si klamať. A potom, keď pred tým, si sťahuje obsah diela z internetu. Takto by sme chceli odovzdať dôležité myšlienky starých autorov, ktoré sú aktuálne aj v dnešnej dobe.

Na záver by som stručne, bez omáčok, zhrnul naše myšlienky...

Zhluk každodenných myšlienok.
Sila momentu či krása slova.
Klamstvo a s ním odhalená
pravda prosto holá...

Divadlo ZNUDYĽUDU vzniklo z iniciatívy mladých ľudí za účelom šíriť mladosť a posúvať človeka vpred, nútiť zamyslieť sa, no nechce priamo poučať!

Vráťme ľuďom zdravomyslie a spoločne tvorme správne hodnoty pre ďalšie generácie.

Peter Kiss

Poznámka redakcie pre našich nových študentov, ktorí by náhodou nevedeli - Peter je bývalý študent nášho gymnázia.

Navždy sa zachová...

Keď ste s určitou skupinou ľudí osem rokov, začnú sa vám vrývať pod kožu. Stanú sa každodennou rutinou i istotou. Začnete ich brať ako rodinu. Napriek nižšie uvedeným riadkom, z ktorých je jasne cítiť moje city z tohto posledného ročníka, nebudem tvrdiť, že tu všetko vždy bolo či je ružové. Rodina sa háda, rodina si i ubližuje. Ale napriek tomu je výsadné právo byť jej súčasťou. A zväčša tá námaha stojí za to.

To, čo sa zo začiatku bralo ako nutné zlo s určenou dĺžkou osudu na osem rokov, sa teraz berie ako niečo vzácne a cenné, čomu pomaly a zároveň rýchlo ubúdajú dni. A viem, že nám zostanú spomienky. Viem aj, že sa budeme stretávať. Viem. Ale napriek tomu si uvedomujem i to, že to už nikdy nebude rovnaké.

Začalo sa to vypytovaním sa učiteľov na výber našich vysokých škôl, o maturitných predmetoch ani nehovoriac. Prišlo to tak nenápadne a z takého iného uhlu, že si nikto neuvedomil, že sa táto skutočnosť už natrvalo usadila medzi nami ešte skôr, ako sme si ju všimli. Naozaj odchádzame. A keďže nemôžeme zaťaťo vytrvať spolu ako celok v reálnom živote, musíme sa rozísť. Aj ja som to vedela a nie som jediná, kto sa v duchu dopredu pripravoval na prijatie tohto faktu. Ale ak mi to niekde skutočne naplno došlo, bola to stužková.

Stužková slávnosť môže pôsobiť ako večer tradícií, plný formálnych prednesov a úkonov. Klišé, v ktorého popredí stojí trieda – v ten večer jediná na škole. A mnohým žiakom z nižších ročníkov som možno práve čítala myšlienky.

Ale kto nezažil tie chvíle, nepochopí, aký významný je ten večer, či už pre

vás ako triedu, pre vašu pani triednu profesorku, pre rodičov, učiteľov, ale aj pre vás samotných.

Keď sme čakali na oficiálny nástup do sály a stáli sme v prítmí krásne vyzdobenej miestnosti, videla som, ako moji spolužiaci po dvojiciach vchádzali dnu do osvetlenej miestnosti plnej láskyplných a dojatých očí. A uvedomila som si, koľko času prešlo odkedy som sa naposledy hrala s barbinami. Viem, znie to až vtipne, ale človek naozaj v takýchto chvíľach začne premýšľať o niečom hlbšom. A len čo som sa rozhodla nechať slzy dojatia na neskôr, prišiel čas na nás, vstúpiť medzi všetkých prítomných s gráciou a eleganciou, ktorú si tieto momenty vyžadujú.

Ľudia, na ktorých nám záleží, sa nám prihovárali v zastúpení cez slová dôležitých jednotlivcov. A poviem vám, ten pocit, keď vidíte, ako vašim spolužiakom, vašej rozšírenej rodine pripínajú stužky na šaty či obleky, sa ani nedá opísať. Tešila som sa a zároveň to mojím vnútrom trochu zatriaslo. Symboly vášho detstva dostávajú úctivú značku dospelosti a potom príde asi jediná chvíľa, ktorá vás môže rozrušiť viac. Keď zavolajú vaše meno. Vaše kroky vám pripadajú strašne pomalé a telo vám roztrasie

nervozita. Srdce vám bije rýchlejšie v rytme dojemnej hudby. Ale keď sa zaradíte medzi späť medzi svoje spoločenstvo, uvoľníte sa vedomím jeho ochrany, sily a jednoty.

Nie sú to len obrady a slová, všetky tieto veci sú pre cudzích tradíciou, ale pre vás majú osobitý význam. Asi preto vás každý moment úcty a prejav lásky od druhých obohatí, až na záver cítite úplnosť.

A potom, keď väčšina vážnosti je za vami, všetci sa radi uvoľnia dobrou hudbou a zábavou. Okrem menšieho faux paus s fotografom, nám to išlo relatívne podľa plánu. Najväčší chaos a panika boli skrývané pred zrakmi prítomných v našej šatni – i keď exaktnejší výraz by asi bol miestnosť plná oblečenia, šiat, topánok, kostýmov, kabátov... Nájsť v nej potrebné rekvizity a iné nevyhnutné ošatenie sa stalo čoraz zriedkavejším úkazom, a tak museli nastať patričné núdzové opatrenia. A v najobsadzovanejších scénkach bolo v takom stiesnenom, zapratanom priestore ešte šťastím, keď sa človek dostal dnu medzi tú spleť chalanov a dievčat, ktorí sa rezignovane prezliekali (aspoň z väčšej časti) súčasne. Program však až na menšie chybičky, dúfam, dopadol dobre a snád sa naši významní hostia príjemne pobavili.

Aj touto cestou by som sa chcela poďakovať našim drahým pani profesorkám a pánom profesorom. Každý z nich nám dal neoceniteľné bohatstvo, ktoré im nikdy nebudeme môcť dostatočne splatiť, a preto v mene oktávy chcem poďakovať celému profesorskému zboru a vedeniu školy za ich nesmierne vzácny dar v podobe vzdelania a budovania nášho charakteru. Veľké ďakujem patrí aj našej drahej pani profesorke triednej. Pani profesorka, ako správna mama ste nás chránili a starali sa o nás. Dúfa-

me, že na nás budete spomínať s láskou, tak ako my budeme na vás. Ďakujeme za všetko, čo ste pre nás urobili.

V tejto chvíli sa chcem poďakovať aj našim rodičom, ktorí sú tou najdôležitejšou súčasťou našich životov a sŕdc. Ďakujeme, že sme mohli tieto momenty zdieľať spolu a že ste boli súčasťou nielen tohto večera, ale aj hojivým liekom na všetky starosti a trápenia spojené s jeho prípravou. A osobitne by som sa chcela poďakovať pani Baršváriovej za nádhernú, originálnu a neopakovateľnú výzdobu a za atmosféru a nádych, ktorý dodala našej stužkovej slávnosti. Istotne za ňou bolo množstvo práce, ale aj lásky a perfekcionizmu. Bola vypracovaná do najmenších detailov a v celom priestore nezostal jediný priestor, ktorý by nebol vkusne a nápadito ozdobený. Bez najmenších náznakov nejakej povýšeneckosti či súperenia si dovoľím tvrdiť, že taká originálna výzdoba sa tak skoro neuvidí. Ďakujeme.

Veľká vďaka patrí teda každému, kto sa podieľal na príprave tohto večera a kto nám s ním neoceniteľne pomohol a taktiež všetkým prítomným, ktorí prijali naše pozvanie.

Z tohto večera nám zostali nádherné spomienky, či už hmotné alebo klasické, ktoré, verím, odštartujú množstvo krásnych a neopakovateľných zážitkov tohto výnimočného obdobia. A keď už v sále neboli takmer žiadni dospelí a DJ hral posledné piesne, v eufórii radosti by som prisahala, že všetko to bremeno spojené so stužkovou, ktoré je rozdelené len medzi malú hŕstku ľudí plných starostí a zoznamov, čo treba spraviť a nestíha sa, psychická i fyzická ťažoba stáli za ten nádherný večer, ktorý sme si vydobyli vlastnými silami a pomocou našich milovaných.

Ale dni stále ubiehajú a to čoraz rýchlejšie. Hovorí sa, že v najlepšom treba skončiť. Myslím, že tomu rozumiem a som pripravená to akceptovať. náš posledný výstup po schodoch na najvyššie poschodie sa blíži, nech sa teda stane. Ale aj tak sme ešte stále tu a spolu...

Zara, októva

Škola s úsmevom

U: Prečítaj a prelož!

Ž: Hören Sie die Kasette. Počúvajte kazetu.

U: Ale nie to, text!

Ž: William Tell, ktorý hodil jablko do hlavy jeho syna.

U: Ale viete, to dieťa, keď sa rodí, nevyzerá moc nadšene.

U: Univerzita, nižšie je fakulta, nižšie katedra...

Ž: ... a lavica.

U: Tak jak ty to chceš...?! Nechcem ťa deprimovať...

U: Viete, ja som zaviedol tento systém skúšania, odkedy ma žiaci obviňovali, že si dopredu premyslím, koho dám dole...

U: Keď si vezmeme jednoduchého muža a jednoduchú ženu, tak ten muž bude oveľa jednoduchší ako tá žena.

(žiak príde odpovedať bez zošita)

U: A čo si prišiel tak naľahko?

Ž: Mám sveter.

Ž: M je obojaká?

U: Už aj ťa vyrazím, šak vybrané slová po m?!

U: Takže Sparta sa nechcela zúčastniť bojov s Perziou, lebo mali sviatok...

Ž: To ten Maratónsky bežec dobehol do Atén, povedal, že majú sviatok a zomrel?

U: Ty si nejaký citlivý na tú tabuľu.

Ž: Snažím sa byť k nej citlivý, keď je tu nová, no ale...

Ž: Neviem, čo sú litánie.

U: Ty nevieš?!

Ž2: Šak on nie je veriaci.

U: Šak on je z takej rodiny, kde sú všetci veriaci.

Ž: Háj?

Ž2: Ty ako poznáš svoju rodinu?

Ž: Tak to som asi adoptovaný.

U: Kľudne môžete napísať, že to, čo sa učíme je blbosť, že to nepotrebuje, vy, čo ste neveriaci...

Ž: Jáj, ja že hovoríte o nemčine.

U: Ty máš nejakú poruchu, že stále musíš zotierať tabuľu?

Ž: Nie, ale je nová a musím si na ňu zvyknúť, tak hľadám príležitosť.

U: Prelož to.

Ž: Do nemčiny?

Ž: Kto nedopraje, nebude mať doprané. To je stará známa pravda.

U: Napríklad: mačkino šteňa... (mačiatko)

U: V stredovekej literatúre sa preberali ustálené myšlienky, takže tá literatúra bola taká...?

Ž: Ošúchaná!

U: Teraz si povedal, čo vieš. A teraz idem vítať. Zapínam vítačku.

U: Môj zlatý chocholatý...

U: Zvyčajne tam kupujem darčeky – bonboniéry, fľaše... Viete, tam majú také pekné fľaše...

Ž: Tak kúpte fľašu a naplňte ju vodou, ide o fľašu!

Ž: Môžu vám aj zavolať vrámci pracovného interview...

Ž2: Počúvam rádio Expres!

U: Mne raz jeden Nemec niečo hovoril, nič som mu nerozumela, a predsa som sa vedela dovtipiť, že chce surfovať. (o chvíľu) No teraz som už ani ja nič nerozumela.

Ž: Asi chce surfovať.

Ž: To je vodca svočky!

U: Matúš, počul si už o takom príbehu? Rómeo a Júlia?

Ž: Tuším hej.

Ž: Don Quijote putuje so Sančo Pančom...

U: Ja tvrdím žiakom, že mám mystické schopnosti, ja ich nemám...

U: Oni tu umiestňovali na rôzne nevhodné miesta v triede jogurty a dali tomu čas...

Dúfam, že tento bádateľský duch tu nie je...

U: Nebudeme si tu nadávať, poďme sa radšej biť. Chceš sa biť, pod' sem!

Ž: Nechaj to tak, ten počítač bude vypatý automaticky.

U: Háršiová chýba, Tóthová chýba, Dupljak nezvestná...

U: Odteraz budeme letieť na matike!

Ž: Nie, to potom nepochopíme!

Ž2: Doteraz sme cúvali, tak to zvládneme.

Ž: Ono mi to vychádza na také pačísla...

U: Parmenides. ...nie, nemal nič s parmezánom!

U: My sme boli štyri sestry, tak sa napr. pri kurčati vždy rozdelilo, kto má čo rád: Ty máš stehno, ty prsia,...

Ž: Ty kožu, ty kosti, ty ryžu,...

U: Ešte mi tu chýba „vzťahy medzi susedmi“...

Ž: Elektrický plot...

Ž: Ja viem, to je to písmo pre neviditeľných (nevidiacich).

U: Kde si bola, že si až teraz prišla?

Ž: Ja sa ospravedlňujem, ja som bola na tom em... občianskom združení! (študentskej rade)

U: Čo máš v ústach?

Ž: Nič

U: Jazyk?

Ž: Asi...

Ž: Sme na náboženstve zmiešaní??? (spojení)

Ž: Ten erb vyzerá ako keby ho vytvorili Gréci.

U: A čo by robili Gréci v Senci?

Ž: Ona je otcova sestra.

U: Takže tvoja teta?

Ž: Asi...

U: Prečo nemáš farebné perá?

Ž: Lebo šetrím .

U: A na čo?

Ž: Ešte neviem.

Ž1: Ty si taký silný, že keby si sa nahneval, tak by si roztrhal mokrý papier.

Ž2: Nie, ja som taký silný, že keď sa nahnevám, tak viem zabiť dvoch mravcov, čo sú v presile.

Ž1: Tvoj čaj má veľmi zvláštnu chuť.

Ž2: Akú?

Ž1: Takú maslovú.

Ž: No tak 0,1000 hektolitrov je 1000 cilitrov. (centilitrov)

U: Čo sa spýtaš ako prvé cudzieho človeka?

Ž: Akej značky má zubnú kefku?

U: Panenka skákavá!

Na dejepise:

U: A toto povstanie viedol Slavomír.

Ž: To ste boli vy?

U: No jasné...

U: Ja nahluchlá už...(otočí sa na žiakov, ktorý sa rozprávajú), ale šuškanie dobre počujem!

Ž: Tá otázka ho vystresovala.

U: No ja viem, ja ho musím trochu postrašiť! Veď viete, ja dosť vtipkujem!

Počas jednej hodiny...

U: Hej, ty krpec, nešaškuj tam!

U: Hej, mladí ľudia!

U: Čuš!

U: Hej, ty!

U: Ty čuš, tie tvoje hnusné výhovorky!

U: Fakt, s vami tu stráviť 45 minút, to je ako za trest!

U: Teraz vám písomky už nebudem ohlasovať. My sa už nekamarátíme.

Ž: Vy ste zlý!

Ž: Už nám to rýchlo povedzte!

U: Ja mám čas.

Ž: Ale my nie!

U: Takú chutnú písomečku si dáme! Vtedy aj Miška pôjde rada do školy.

Ž: Prečo si na cestu nestopli nejaký kamión?

U: Lebo vtedy neexistovali.

Ž: Môj kocúr vyskočí hore na akváрко a loví odtiaľ rybky.

U: Možno tu múdrosť chytil od svojho pána!

Na občianskej:

U: Dajte mu nejakú otázku.

Ž: Čo je anamália vody?

Na angličtine:

Ž: I think we going to go sexseeing in Barcelona, too.
(správne – to go sightseeing...)

U: Máš pamäť ako akváriová rybička!

Ž: Ste na stream-e?

U: Nie, nie som.

Ž: Ale ste, videl som tam, že Slavomír Maľa.

U: Nie, nie som, lebo sa tam tak nevolám.

Ž: (odpovedá zo zvieracích podstatných mien mužského rodu) ...výnimkou sú psi/psy, vlci/vlky a vrabci/vrabce (správne: vtáci/vtáky)

U: Čo je to personifikácia?

Ž: Dávanie psích vlastností ľuďom.

U: S vašim aj bez vášho dovoľenia sa tu ja najem.

U: (rozdala deťom muffiny)

Ž: Pani profesorka prečo ste učiteľkou, keď ste mohli byť cukrárkou?

U: A kto by na to mal nervy?

Ž: A na nemčinu máte nervy?

Ž: Ženské jazero.

U: Ženevské jazero.

Ž1: Imatrikulácie budú v stredu.

U: Nie, v stredu nie.

Ž2: Jo, v stredu.

U: (vražedný pohľad na Ž2) Ale ja nechcem v stredu.

Ž2: Ale ja chcem.

Ž1: A čo keď zistili, že žena v Sparte je neplodná?

Ž2: Tak ju zjedli!

U: Čo dostal?

Ž: Trojku, ale že je to on, tak mu dajte štvorku.

U: Aj múdry schybí.

Ž: To vám poviem na najbližšej písomke.

U: Vy ste tu, aby ste na mne iba chyby hľadali!

U: Ty niečo hovoríš alebo sa ti iba brada trasie?

U: Vektor je daný čím?

Ž: Šípkou!

U: Snáď ešte vieš vypočítať 5x5 bez kalkulačky?!

Ž: Nó, istota je istota, pani profesorka.

U: Píš, ty smradľoch!

Ž: Ja nesmrdím!

U: Smrdíš duševným nedostatkom!

Ž (v školskej knižnici): Už sa vám podarilo okopírovať tú Alegóriu?

U: Alegóriu? Nerozumiem...

Ž: Jáj, myslel som Antigonu. Viete, toľko nových pojmov teraz preberáme...

U: Koľko máme zmyslov?

Ž: Šesť

U: Šesť? Ty vidíš aj mŕtvoly?

U: Keď som bol malý, dotkol som sa horúcej platne na sporáku a odvtedy sa bojím sporákov.

Ž: A ako si varíte?

U: Ja si nevarím. Ja odvtedy už ani nejem.

U: Okrem mňa s vami na exkurziu pôjdu ešte aj vaša pani triedna a pani triedna kvar-ty.

Ž: A vy potom načo idete?

Ž1: Mojžiš? To bol ten, čo odklonil jazero.

Ž2: To bol Ježiš.

U: (pri odpovedi žiaka pri tabuli) Ja som nikomu neublížila, aby ma pán Boh takto trestal.

Ž: A vy mi teraz neublížujete?

U: (pri odchode z triedy) Majte sa ako chcete.

Ž: Znakom náučného štýlu je inicializovosť. (správne – internacionalizácia)

U: Moja neter ovláda 4 cudzie jazyky.

Ž: Ja viem skoro dobre po slovensky.

Ž1: (pri odpovedi živo gestikuluje)

Ž2: On robí prekladača v STV pre tých slepých.

Ž: Jazdil na svojom kone.

Ž: Antagonisti – komparz z diela Antigona (správne – pojem z biológie označujúci jednu z dvoch skupín svalov, ktoré pracujú protichodne)

Ž (prekladá): Pobožkaj ma sem a tam.

U: Hierher je tu! Ty by si všade chcel!

U: Lebo každý učiteľ, čo učí, nemá strednú školu.

U: Úžasná je táto nová tabuľa, normálne som z toho rozrušený, keď píšem. Vyvádza ma to z kontextu.

Učiteľka zotiera tabuľu.

U: Čo sa tam rehocete?!

Ž: Pani profesorka, odbaľte si, prosím vás, tú špongiu.

U: Dobré, jedna - nula.

U: Ma vytočíš, že nebudem môcť existovať!

U: Ty vasilica premúdrelá, prefarbená!

U: V tej triede bol aj P.G., to bol vynikajúci študent. Len raz sa vzbúril, keď som mu dala niešť skriňu, to mi doteraz vykrikuje, keď ho stretnem.

U: Hentí trdlovci, čo prídu po vás...

U: Pán profesor Maľa mi zase vyfúkol multimediálnu učebňu. On je najväčší vyfukovač!

Učiteľ roluje mapu.

U: Akurát pozerám, že v Bosne a Hercegovine je zaujímavá dedina, Jajovce. Ale toto je dobrá mapa, tu je aj Trnava.

Písomka zo SJL:

Ž: Dokáže robiť len málo fyzickej práce, preto je pasák husí... (pastier husí)
(Ondráš Machuľa z poviedky Neprebudený od M. Kukučina)

U: Čo je to cyklus v poézii?

Ž: Cyklus je sled častí príbehov, ktoré idú v cyklickom smere za sebou.

7. skolička *mploveni chubie do shuf*
 - fyziologicki povrchu prejavu na kurov *(1)*
 epifiza - jedna časť kosti, *leba (1/2)*
 - aktin - organická látka *(1/2) koralu*
 hyfiza - chovba *o*
 antagonisti - kompara v chle Antigona *o*
ne na BTD
nie na SJL
celom
 jazyčka, jamová kost, rýšková, rinka, líce kosti
 kementná kost *(1) klinon, klibon*
 prsné svaly, brušné svaly, lincep, snicep, deltoy, sval *(1/1)*
 ... *1* ... *2* ... *3* ... *4* ... *5* ... *6* ... *7* ... *8* ... *9* ... *10* ... *11* ... *12* ... *13* ... *14* ... *15* ... *16* ... *17* ... *18* ... *19* ... *20* ... *21* ... *22* ... *23* ... *24* ... *25* ... *26* ... *27* ... *28* ... *29* ... *30* ... *31* ... *32* ... *33* ... *34* ... *35* ... *36* ... *37* ... *38* ... *39* ... *40* ... *41* ... *42* ... *43* ... *44* ... *45* ... *46* ... *47* ... *48* ... *49* ... *50* ... *51* ... *52* ... *53* ... *54* ... *55* ... *56* ... *57* ... *58* ... *59* ... *60* ... *61* ... *62* ... *63* ... *64* ... *65* ... *66* ... *67* ... *68* ... *69* ... *70* ... *71* ... *72* ... *73* ... *74* ... *75* ... *76* ... *77* ... *78* ... *79* ... *80* ... *81* ... *82* ... *83* ... *84* ... *85* ... *86* ... *87* ... *88* ... *89* ... *90* ... *91* ... *92* ... *93* ... *94* ... *95* ... *96* ... *97* ... *98* ... *99* ... *100* ...

KUPÓN

Z našej tvorby

Holuby

Vznešené to tvory, králi oblohy
Nesú sa z neba ako anjeli
Šušťanie vánku medzi ich krídlami
Napíňa ma múzami

Formujú sa do mohutných šíkov
ako Caesarova armáda pred bitkou
A už zosadajú na kostolnú vežu
veď po dlhej ceste oddýchnuť si môžu

S hlavou hrdo vztýčenou
strážia si súperov
široké údolia, mohutné hory
to všetko sú ich kráľovské dvory

Zrazu krídla sa roztrepotali
Vír prachu zo strechy sa zdvihol
Kostolné zvony sa rozoznali
a krdel' v diaľke zmizol

Filip Rybanský, Andrej Špila, Pavol Toht-Vaňo, kvinta

Kupón pre momentálny „výpadok z pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas 1. polroka školského roka 2015/2016. Neplatí pre písomné a kontrolné práce a maturitné predmety.

podpis riaditeľa školy

